

Hoa Linh Lan

Contents

Hoa Linh Lan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	30
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15	37

Hoa Linh Lan



Giới thiệu

Tôi đã từng rất hoang mang với thời đại của mình. Thời đại của những con người cô đơn được giấu t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-linh-lan>

1. Chương 1

Chương 1 - Cuộc đời lạ

Cuộc sống có rất nhiều thứ “Lạ”. lạ đến nỗi nhiều người không thể hiểu nổi tại sao nó lại “Lạ” đến như vậy.

Khi xem một bộ phim, bạn sẽ thấy cuộc đời mỗi nhân vật trôi chảy theo một thứ logic kỳ quặc. Có những chuyện xảy ra như thể tất cả đã được an bài từ trước. Phim được an bài bởi một biên kịch và đạo diễn. Thế có bao giờ, bạn nhìn lại cuộc đời mình một cách tỉ mỉ? Xâu chuỗi lại các sự kiện mà mình đã đi qua, rồi bỗng thốt lên: “Thật lạ.” Để rồi, bỗng chốc bạn chẳng thể tin được những điều ấy đã xảy ra với chính bạn không? “Nó” thì luôn xâu chuỗi, thói quen xâu chuỗi đã khiến cuộc đời nó sao mà trở nên lạ quá chừng.

Liệu ai đã từng trải qua cuộc đời như nó?

Lạ như nó?

Áo như nó?

Và... Điền khuôn như nó?

Ngay từ khi sinh ra, nó đã là một thiếu sót của tạo hóa, nếu không muốn nói là thiếu sót “quá-trầm-trọng”.

Như một sự sắp đặt oái oăm của số phận, mẹ nó bị ngã khi đang cố gắng đi bộ băng qua đường để về nhà nấu cơm, kịp cho bố nó đi làm tăng ca.

Chỉ là một cú ngã thôi, có gì nhiều để nói.

Có ai ngờ được một lần vấp ngã ở đời, có thể thay đổi cuộc đời của biết bao nhiêu con người sau đó?

Một cú ngã chẳng đầu chẳng cuối, chẳng sắp đặt, chẳng phải có ý đồ sàng nhưng để lại hậu quả nghiêm trọng khiến mẹ nó bị sinh non. Đứa trẻ đã chẳng được sinh đủ tháng đủ ngày ... Trên con đường định mệnh của người mẹ ấy, từng vết máu, theo năm tháng cũng sẽ phai màu. Nhưng nỗi đau thì lại chỉ mới chớm hình thành thôi... hôi tanh và đeo đẳng.

sự cố sinh non, kéo theo cho nó vô vàn rắc rối. Nó mắc chứng dị tật tinh hoàn ngay từ khi mới sinh.

Chưa đầy ba tuổi, nó đã phải tham gia hàng loạt các xét nghiệm, kéo theo đó là việc chữa trị. Người ta nói, đó là độ tuổi lý tưởng để tiến hành phẫu thuật đối với một bé trai chẳng may dị tật tinh hoàn. Bởi ở tuổi đó, nhận thức giới tính của trẻ nhỏ chưa được hình thành rõ ràng. Nên nếu phẫu thuật sớm như vậy, lớn lên, đứa trẻ ấy sẽ không còn nhớ hay biết gì về chuyện đã qua hay ca phẫu thuật nữa.

Ca phẫu thuật ấy đúng là đã diễn ra. Nó không còn nhớ và đã quên tất cả.

Mọi việc đã qua đúng như bác sĩ nói, những thứ không đáng nhớ thì không cần nhớ làm gì. Nhưng bản thân nó không nhớ, không có nghĩa là những người khác sẽ quên. Nhất là trong một xã hội mà người ta luôn tìm cái người khác muốn quên để nhắc đi nhắc lại đầy đặn nghiêm. Thật tức cười, khi có đôi người lấy nỗi đau của người khác làm thú vui ỉn. Khi một người ngã anh cười người ta ngốc. Thấy ai đó yếu hơn mình thì nhảy bổ vào bắt nạt. Không phải đám đông nào cũng xấu. Nhưng gia đình nó không may mắn sống giữa một xã hội rất xấu, có những đám đông cực kỳ xấu. Khi trò đùa của bạn làm người khác tức thì có lẽ vẫn còn là đùa cho vui lòng bạn. Nhưng khi nó vượt tới mức quá đáng tới người ta buồn và tổn thương thì chắc chắn bạn là kẻ độc ác! Có rất nhiều kẻ ác ở đây.

Những ngày tháng sau này, tưởng như nó sẽ lớn lên và phát triển bình thường như bao đứa trẻ khác. Có cha, có mẹ, ở bên gia đình của mình, ngày nối ngày hưởng thụ sự trưởng thành tuyệt vời. Những ký ức tuổi thơ về bệnh tật, về những cơn đau sẽ như một làn gió thoảng, phai pha và trôi mau theo thời gian.

Song, cuộc đời quả thực đã không cho nó đi trên những con đường dễ dàng. Thăng bé lớn lên không phải trong gió thoảng vu vơ, trôi nhẹ nhẹ, lướt qua làn tóc... Không lớn lên bên những cơn gió hiền hòa... Mà vô tình, cuộc đời nó bị cuốn vào trong lòng bão.

Nó đã lớn lên như thế nào? À ừ, không cha và vô vàn sỉ vả. Sự hắt hủi tới nhân tâm của những con người nó xem là ruột thịt - sự không công nhận của gia đình nhà nội. Nỗi đau cô đơn của một đứa bé vô tội, bị người lớn đội vào tâm hồn non nớt biết bao nhiêu là vết xước.

Gia đình nhà nội sùng bái một tôn giáo kỳ lạ. Sự tôn sùng lệch lạc, khiến suy nghĩ nó của người ta trở nên méo mó. Đó không chỉ là tôn giáo, mà đã trở thành một thứ mê tín bệnh hoạn. Cha nó cũng có một niềm

tin được di truyền như thế. Rằng trên bầu trời cao rất cao kia, có một ai đang ở đó. Đưa ra những thông điệp vô lý xuống dưới mặt đất này.

Việc thằng bé bị dị tật tinh hoàn cũng vậy. Ông không tin vào khoa học, ông cho rằng đó là một sự trừng phạt với gia đình ông. Đau đớn thay, vì tin con mình là quỷ, nên cha nó thậm chí còn có ý định giết chính đứa con đẻ của mình, trong sự cổ vũ và tán dương của bà nội nó. Ông luôn cho rằng, ông đã phạm sai lầm gì đó với bề trên, sự hiện diện của nó trên cuộc đời này, chắc chắn là một bản án.

Thật may mắn, câu chuyện cuộc đời nó tàn khốc đến thế nào, thì cũng không kết thúc bi thương bằng cái chết ấy. Cha nó được đưa đến trại tâm thần, vì những gì ông nói và những việc ông làm ngày trở nên nguy hiểm cho xã hội. Bà nội nó đem mối hận này trút lên người con dâu và đứa cháu trai mà bà chưa bao giờ thừa nhận. Sự ghê lạnh không chỉ tồn tại trong lời nói xúc phạm, mà còn hiện diện trong cả những hành động dã man.

Một đứa trẻ sinh ra không được vẹn toàn, là tội lỗi, là sai lầm, là thứ đáng kinh tởm... Đó là tất cả những gì người ta đã và đang nói. Những gì nó đã luôn phải nghe trong suốt khoảng thời gian dài đằng đẳng tưởng chừng như không bao giờ kết thúc.

...

Khi lấy cha nó bước chân vào một gia đình cổ hủ, sùng đạo, với quá nhiều quy tắc, nề nếp, mẹ nó đã phải chịu đựng rất nhiều. Niềm an ủi duy nhất giúp bà chống chọi với nhà chồng, là tình yêu bà dành cho ông - người đàn ông của bà. Người chồng mà bà hy vọng có thể che chở và bảo vệ cho bà suốt cuộc đời này.

Bố nó là con trưởng trong gia đình. Cuộc sống của ông chỉ có thể gói gọn trong hai chữ “Áp lực”. Ông có áp lực kế thừa truyền thống sùng đạo và cống hiến những thế hệ tiếp theo cho gia tộc. Đáng ra, mẹ nó đã có thể tự hào, khi sinh cho dòng tộc đó một đứa con trai, là nó. Những hồi ơi, cuộc đời nhiều khi chẳng đơn giản như những gì người ta nghĩ.

Dẫu vậy.

Dù số phận có đẩy người mẹ đi xa tới nhường nào, nhấn chìm bà xuống vực sâu bao nhiêu, thì tình yêu dành cho đứa con bè bở vẫn chiến thắng tất cả.

Suốt những năm tháng đầu đời của nó, mặc cho những lời soi mói tới nhói lòng, những hành động vô tâm vứt bỏ nó của hai bên gia đình, mẹ vẫn hiện ngang như một tấm khiên, che chắn muôn vàn mũi tên hướng về nó. Bà không chỉ mang tới cho nó sinh mạng, mà còn là người tái sinh cuộc đời cho con trai mình.

Bà cùng con chiến đấu với bệnh tật, đẩy lùi những thiếu sót. Cùng các bác sĩ, bà đem đến cho con một cơ thể lành lặn. Mọi người mẹ đều vĩ đại. Và mẹ nó, là một trong số đó. Mãi mãi về sau, sẽ vẫn luôn như thế.

Từng ngày, từng ngày nó lớn lên, không cha. Bỡ ngỡ mỗi khi nhìn vào một kẻ nửa người nửa quỷ điên loạn, nó ngơ ngẩn trong khung cửa sắt trại tâm thần. Nó được mẹ dạy cách nhận thức rằng, người đó là cha mình và phải hết lòng kính trọng ông. Còn cha nó, dù ngày ngày, người ta dạy ông rằng, nó là con trai mình, thì ông cũng không thể nào nhận ra điều đó. Ông đang sám hối, ông vợ hết tội lỗi vào mình trong tấm thân tàn tạ, xác xơ. Mặc cho những cái nhìn đau đớn của vợ con ông vẫn đau đầu đau đó.

...

Người ta vẫn luôn bảo rằng, cha mẹ và môi trường sống có ảnh hưởng rất lớn tới nhân cách của một đứa trẻ. Nếu đứa trẻ ấy sống trong một môi trường buồn chuyện và có những người cha, người mẹ vô trách nhiệm thì chúng sẽ học được những lời nói sắc như dao đâm và cái thói xà tâm sẵn sàng đâm để làm đau người khác.

Hành động của người lớn, đôi khi chẳng có ác ý gì, chỉ đơn giản là thỏa mãn thói tò mò và tật thích đong đưa buồn chuyện của họ. Nhưng từ những việc “không ác ý” ấy lại đặt nền móng cho những thứ đầy độc địa mà chẳng ai hay.

Đám trẻ con cùng khu phố được truyền nhiễm từ “ác khẩu” của cha mẹ chúng. Bọn trẻ không gọi nó bằng tên mà đặt cho nó biệt danh là “thằng không chim”.

trẻ con thì biết gì mà đặt tên như thế? Trẻ con thì nghĩ gì khi tẩy chay bạn bè? Trẻ con sẽ chẳng biết làm điều xấu nếu người lớn không dạy chúng!

Ban đầu, cũng chỉ là việc người lớn truyền tai nhau lý do vì sao ông chồng nhà kia “mất tích”? Từ hồi bà vợ sinh con, không bao lâu ngày ngày người phụ nữ ôm con ra khỏi nhà, đều đặn suốt nhiều năm ròng mà chẳng tí tê gì cho hàng xóm biết. Họ đồn rằng nhà này có biến cố lớn lắm. Rồi họ “điều tra” và phát hiện ra ông chồng nhà đó bị tâm thần.

Miệng lưỡi người đời nào ai quản nổi, họ nói những gì họ thích và làm những điều họ muốn, chẳng bao giờ quan tâm tới những nham nhân của “thú vui” ấy, rồi sẽ sống như thế nào đây? Đám hàng xóm tiếp tục “tìm hiểu” một cách kỹ càng hơn về gia đình nó. Chẳng hiểu tin lan truyền thế nào, một truyền thuyết được bắt đầu từ đây: “Ra là thằng con trai sinh ra là con trai mà bị dị tật ở ”chỗ ấy“. con trai kiêu gì mà ”không có chim“, cũng không phải con gái. Chẳng phải như vậy là quái thai sao?”

Những tháng ngày xưa cũ ấy, tư tưởng của đa số người dân còn mang rất nhiều lễ thói cổ hủ. việc thằng bé mắc căn bệnh lạ đời, chưa ai nghe bao giờ, rõ ràng là điều “to lớn” lắm. Họ giải thích là cái nhà đó bị ếm bùa, chơi ngải, bị trời phạt cho tan cửa nát nhà, thằng cha thì tâm thần, thằng con thì không chim. Chỉ có đường tuyệt tử, tuyệt tôn. Lại cũng có tin đồn rằng, gia đình này làm nhiều việc thất đức, nên bị quả báo như vậy. Tóm lại, sự kỳ thị phủ từ đầu làng cho tới cuối xóm. Khắp khu phố, ai cũng nhìn mẹ con nó với ánh mắt e dè, khinh ghét, tránh như tránh tà. Ai muốn chơi với cái nhà chứa quỷ?

Lỗi lớn nhất của mẹ nó là gì nhỉ? Có khi nào, là: bà quá tuyệt vời khi làm một người phụ nữ. Những ngày tháng trôi qua, chịu bao nhiêu nhẫn nhịn với mẹ chồng. Ngay cả khi chồng bị tâm thần mà muốn giết con mình, bà chưa bao giờ oán hận ông. Ngày nọ ngày trong suốt bao nhiêu năm, bà nói chỉ cần ông còn sống, ông vẫn là chồng của bà. Bà vẫn còng lưng kiếm từng đồng nuôi ông trong trại tâm thần mà không một lời trách móc.

Đấu tranh với cuộc sống mưu sinh, tâm thần người phụ nữ ấy gầy rộc đi vì chồng, vì con. Bà đã không còn thời gian để lắng nghe dăm ba câu chuyện lan man của những người cùng chung khu phố. Bà càng không có tâm trí để ý những ánh nhìn miệt thị của họ dành mình. Thế là, mẹ nó không may mắn hay biết, đằng sau lưng mình, có bao nhiêu kẻ đang mài miết gièm pha.

Hơn ai hết, bà luôn tin rằng, con trai bà là một đứa trẻ thông minh, đáng yêu và hoàn toàn bình thường.

Thằng bé cũng chẳng bao giờ kể hết với mẹ về chuyện bị bạn bè tẩy chay. Nó sợ mẹ buồn. Nó sợ làm mẹ bận tâm. Nhà chỉ có hai mẹ con cứ dựa nhau mà sống. Từ bé đến lớn, bầu trời trong mắt nó là tình yêu ấm áp của mẹ. Nó không muốn mẹ biết, mẹ nghe thấy, mẹ nhìn thấy bất kỳ điều gì mà những kẻ xung quanh đang làm với nó.

Kệ cho việc, khi đến trường, biệt danh “thằng không chim” vẫn bị đám bạn bè cùng khu phố rêu rao và đem ra đùa cợt.

Bản năng của người mẹ là thứ ánh sáng dẫn đường cho tình yêu thương vô hạn, sự bảo vệ vô điều kiện họ dành cho con cái mình. Bản năng đó đã khiến mẹ nó, vào một ngày nọ, bỗng nhận ra bức tranh đen tối đang ám ảnh đứa con trai duy nhất của bà.

Bà đau lòng nhận ra nó không hề có bạn, nó ăn rất ít, ánh mắt luôn đượm buồn. Chợt một điều gì đó thôi thúc khiến nước mắt bà trào tuôn. Chao ôi, biết bao nhiêu ngày qua, vì miếng ăn cho chúng ta mà mẹ đã quên tâm sự với con mỗi tối, để biết hôm nay con đến trường thế nào? Có chuyện gì vui, có chuyện gì buồn, hay tâm trạng con ra sao?

Khi tìm hiểu những câu hỏi ấy, bà biết được sự thật rằng con trai mình đang cô đơn giữa một bầy rắn độc. Bao nhiêu ăn năn, bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu tủ nhục, chất chứa đầy oán hận như muốn trào tuôn, vỡ òa ngay lúc ấy.

Con trai của mẹ thật cô đơn.

Con trai của mẹ không có bạn.

Con trai của mẹ bị tẩy chay.

Người lớn dạy con họ, đem nỗi đau người khác ra đùa vui.

Người lớn dạy con họ, khu quá khứ ra trên đùa, hành hạ bạn bè.

Ô hay, chúng ta đều là người lớn, là tấm gương cho cuộc đời con cái chúng ta sau này. Sao lại nỡ lòng nào làm vậy? Đập vỡ chính mình, để con cái nhìn vào, cho sự trưởng thành thêm méo mó hay sao?

Họ cũng yêu thương con mình bằng cả trái tim và tấm lòng người mẹ, sao họ lại thiếu đi sự cảm thông tới thiếu với một đứa trẻ thiệt thòi và một bà mẹ đơn độc như bà? Ôi cái cuộc đời này! Ôi những con người ấy khiến bà rơi nước mắt. Tình yêu thương giữa con người với con người thôi, sao đã quá khó để kiếm tìm?

Ngay lập tức những ngày sau đó, bà quyết định tìm lại một cuộc mới cho hai mẹ con. Sẽ không còn những người hàng xóm ác ý và những đứa trẻ gieo rắc thị phi. Sẽ không còn một cuộc sống kỳ thị đẩy con bà ra khỏi số phận của nó - một người bình thường đến hoàn hảo.

Trong thoáng chốc, bà nghĩ về thần thánh, về “bề trên”. Bỗng dưng, bà có cảm giác thật chua chát. “Đáng tối cao” của chồng bà đã khiến ông trở nên điên loạn. Thánh thần của những người hàng xóm kia đã khiến họ có những suy nghĩ hoang đường, mê tín, cổ hủ và ngu ngốc, ác độc.

Rồi bà tự hỏi mình rằng thực sự thì “bọn họ” có tồn tại không? Nếu họ tồn tại thì chẳng phải họ đã rất tàn nhẫn tâm khi đối xử với mẹ con bà như vậy sao?

Bà ngược lên bầu trời cao xanh thăm thăm, nhìn những đám mây mà người ta nói đó là nơi thánh thần ngự trị và... bà hét lên: “Tôi thách các người đấy!!!” Kể từ ngày hôm đó, bà và con trai trở thành người “vô đạo”. Bà nói với con trai mình rằng: “Chúng ta không tôn thờ ai hết. Không ai có thể tạo ra số phận của chúng ta, bởi chính chúng ta mới là người quyết định nó. Con phải luôn nhớ điều đó!”

Bà quyết định bán căn nhà hai vợ chồng đã cùng nhau gây dựng, căn nhà đầy ắp những kỉ niệm buồn thương. Căn nhà ừ hạnh phúc đến bi thương chỉ cách nhau chưa đầy milimet. Phải bán nó đi thôi, cho trôi xa những ngày sầu đau ấy.

Nhưng cuộc sống đâu đơn giản chỉ là vài ba lần giao dịch. Khi bà chuẩn bị bán căn nhà, thì bà nội của nó bỗng dưng xuất hiện. Lại những lời tục tĩu, cay độc, lại những cái tát trời giáng, ại những sự phỉ báng đến tột cùng.... Bà nội nói mẹ là quân cướp ngày? Hại đời con tao, sinh ra cái giống súc sinh, rồi lại muốn cướp nhà của nó sao?

Mẹ nó lặng im không nói. Dù sai đó cũng là mẹ chồng, người ằm hất bát canh nóng vào mặt bà, bà cũng phải im lặng không nói. Người mà có cầm sao đâm vào tim bà, bà cũng phải đứng im mà chờ đợi. Phải, mẹ chồng, cũng như mẹ mình. Nếu không có mẹ chồng, sao có chồng? Không có chồng sao có đứa con này chứ?

Có trách, cũng chỉ trách mẹ nó suy nghĩ quá bảo thủ, tôn trọng mãi cái người chưa từng tôn trọng mình. Để rồi lặng lẽ đi khỏi căn nhà mà không mang theo một đồng nào cả. Thật giống như, một người phụ nữ xứng đáng được dựng tượng đài.

Với số tiền ít ỏi kiếm được nhờ việc lao động miệt mài vì tương lai con trai mình, mẹ nó cũng chỉ có thể thuê nhà, chứ chẳng lẽ mua được một căn nhà nào dù chật chội nhất. Bằng bản lĩnh của một người phụ nữ cung Bọ Cạp, mạnh mẽ và kiên cường, mẹ nó đã đứng vững theo thời gian và hình thành cho con mình cuộc sống mới, không miệt thị, không bon chen, không phải thu mình trong không gian cô đơn quá hẹp.

2. Chương 2

Chương 2 - Thăng không chim.

Biệt danh “thăng không chim” cứ mãi đeo đuổi nó suốt quãng thời gian dài đằng đẳng. Một đứa trẻ không suy nghĩ được nhiều điều. Nhưng bất cứ việc gì bị lặp đi lặp lại quá nhiều, thì đều sẽ ăn sâu vào tiềm thức, sớm muộn cũng trở thành nỗi ám ảnh khôn nguôi.

Đối với một đứa trẻ như nó, cụm từ “thăng không chim” chỉ nói lên một điều dễ hiểu: Nó là quái vật. Không nam, cũng chẳng nữ, là một sự thiếu sót, không ai mong muốn có trên đời. Nhiều lần, nó còn vạch quần để kiểm tra sự thật, nhìn ngắm chính thân thể lạnh lẽo của mình, nhưng vẫn không có câu trả lời cho nguồn gốc của biệt danh đáng sợ ấy. Nó kinh hãi lắm, cái cảm giác không chắc chắn, sợ lắm một ngày nào đó, nó phát hiện ra mình quả thực không phải đàn ông, rốt cuộc là một thăng không chim thực thụ.

Nhưng một đứa trẻ làm sao biết được, người đàn ông thực thụ thì phải như thế nào? Nhất là một đứa trẻ có quá nhiều vết xước như nó. Nó không có cha khi lớn lên, nó không có ai để hỏi. Những thắc mắc vẫn cứ mồn mồn chờ đợi đáp án.

Vì không tài nào biết được câu trả lời nên nó chỉ có thể làm những điều nó cho là đúng đắn. Nó luôn cố gắng trở thành một người đàn ông, theo mọi cách mà nó nghĩ giống đàn ông nhất. Ở trường, nó xông xáo hơn ai hết. Nó không từ chối giúp đỡ bất cứ một người nào, bởi nó sợ hãi đến tím tái khi nghe ai đó vô tình hay cố ý trêu đùa, mỉa mai: “Thế mà cũng không làm được à? Mày có phải là đàn ông nữa không?”

Vậy nên, nó luôn là thằng chàng thẳng con trai nào ưa nổi. Nó khó kết bạn, nhưng lại luôn cô độc một cách rất xuất sắc. Ở đâu ra một thằng có thể xông xáo làm mọi việc, không quản ngại thiệt hơn? Ghét nhất thói, làm cái gì là hơn người cái đó, học giỏi hơn, hoạt động năng nổ hơn. Nó cứ như một cậu bé hoàn hảo, thấy cô thì cứng chiều đám con gái thì mềm mại. Trong xã hội mà chúng ta đang sống, dị biệt bị cô lập. Và, xuất sắc cũng được xem như một dạng dị biệt, lại càng bị cô lập.

Thế là, một lần nữa, ở môi trường mới, nó lại rơi vào tình cảnh bị tẩy chay àm nó không sao hiểu nổi. Với tính cách đơn thuần, nó không thể tìm ra lý do nào có lý khiến bọn con trai trong trường cư xử với nó khác biệt đến vậy? Sau nhiều ngày suy nghĩ, nó bất chợt “nhận ra” một chân lý rằng: Tất cả thằng con trai đề nghị mình là “thằng không chim”. Đây gọi là “không có tật mà cũng cảm thấy giật mình”. Đối với sự ám ảnh của nó, thì chỉ có thể do nó không phải đàn ông, không giống đàn ông nên mới bị đám con trai ghét bỏ? Người ta chẳng phải thường không ưa những kẻ chẳng giống mình đó sao?

Dĩ nhiên, điều đó hoàn toàn là do nó tưởng tượng ra. Ám ảnh về những năm tháng sống trong ký thị, ích kỷ của những kẻ thiếu suy nghĩ, đã khiến nó luôn lo lắng về những điều không tồn tại. Rất tiếc rằng, lúc ấy, chẳng có ai có khả năng giúp nó nhận ra lý do thực sự: Nó bị ghét, đơn giản chỉ vì nó “quá đàn ông”. Đàn ông hơn cái tuổi nó đang có, so với những thằng nhóc ham chơi ấy, nó đã sống rất trưởng thành, đầy trách nhiệm. Và, nó còn bị ghét bởi, nó luôn là kẻ cô độc. Cuộc sống này, ở bất kỳ nơi đâu cũng thế, hiếm ai có thể sống thiếu “đồng minh”.

Những lúc như thế, nó chẳng có nơi nào để tìm về. Trong tâm trí chỉ hiện lên khát khao, giá như có cha bên cạnh. Hẳn, cha sẽ dạy cho nó rất nhiều điều. Nói cho nó biết, người đàn ông cần phải làm gì để cân bằng cuộc sống của họ, để chống chọi giữa những nỗi lo lắng và cô đơn.

“Cha ơi, cha có biết, con muốn cha ở bên mỗi ngày nhiều như thế nào không?” - Nó nói với cha mỗi khi đến thăm ông. Nhưng buồn bã thay, ngày nối ngày, ông vẫn thế, là một kẻ điên, chẳng hiểu được bất kỳ điều gì con trai mình cố công bày tỏ.

Đã có những lúc, nó muốn khóc thật lớn. Nhưng nó không làm được. Vì nó phải làm đàn ông. Chẳng phải người ta nói, đàn ông không được khóc bao giờ đó sao?

Năm mười bốn tuổi, nó bắt đầu có những biến chuyển lớn trong cơ thể. Đôi khi, nó cảm thấy đau ở chỗ đó. Đôi khi, nó lại thấy “cái đó” không như ngày thường. Đôi khi, ngủ dậy, nó thấy quần mình ướt. Điều đó làm nó hoảng sợ vô cùng. Thời buổi đó không có nhiều sách báo như bây giờ, thấy cô cũng ngại ngần khi dạy dỗ về những chuyện thâm kín của tuổi nhỏ. Có lẽ, với một đứa trẻ bình thường, không phải chịu nhiều áp lực trong giai đoạn tuổi thơ, thì việc đó cũng không có gì trầm trọng lắm. Nhưng, nó khác mà, rất khác. Ám ảnh vẫn luôn còn đó, nó lớn lên, đã có gì đó rất không bình thường, trong nhiều năm, rất nhiều năm.

Nó đã nhốt mình trong nhà và nhịn ăn suốt hai ngày, nghỉ học mất một tuần. Vì nó sợ, mình sắp biến thành “thằng không chim” thật rồi. Nó sợ hãi chẳng dám giải bày cùng ai. Sợ mọi người biết sẽ lại tiếp tục cười cợt lên nỗi đau của nó. Còn mẹ nó, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra với con trai mình. Tất nhiên, bà cũng chỉ là một người phụ nữ, dù giỏi giang tới đâu cũng khó lòng bao quát khắp thế giới.

Một đứa trẻ không cha quả thật rất tội nghiệp. Không có cha ở bên khi trưởng thành, chỉ cho nó biết việc gì đang, đã và sẽ phải diễn ra trong cuộc sống. Sự thay đổi nào là cần, dĩ nhiên và tất yếu phải diễn ra.

Thế là.

Nó đã trải qua giai đoạn dậy thì đầy khó khăn như thế đấy!

Sợ hãi.

Cô đơn.

Một mình.

Và cuối cùng vẫn là sợ hãi.

Thật khó tưởng tượng được, nó đã trưởng thành như thế nào? Nó đã vượt qua những ngày mười bốn tuổi khó ra sao? Rồi cả mười lăm, mười sáu, mười bảy, mười tám và đôi mươi nữa chứ... Vậy mà, nó vẫn lớn lên. Sự lo sợ không làm ai chết đi. Nhưng nó đeo đẳng, không chỉ như một cơn đói, chỉ cần ăn đủ no là sẽ tan biến. Sự lo sợ khiến cho tâm hồn tan tác trong một thể xác vẹn toàn.

Quay trở lại năm mười bốn tuổi, nó đã tìm đến... Chúa! Cánh cửa tâm linh luôn có sức mạnh cứu rỗi những tâm hồn non yếu.

Ngày đầu tiên sau một tuần tự giam cầm trong nhà, nó bước ra ngoài và tiến thẳng về phía nhà thờ. Nó quỳ xuống sấp hốt và cầu xin. Nó xin Chúa rộng lượng và hãy buông tha nó, hãy cứu nó ra khỏi số phận này.

“Xin Ngài hãy buông tha cho con!” - Đó là điều mà nó nói... trước khi mẹ nó tới, tát nó và kéo nó ra khỏi đó.

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất trong đời, bà đánh con trai mình. Bà đau đớn lắm. Mỗi bước đi như một mũi kim đâm sâu, khiến cho những vết thương lâu nay trong lòng bà bỗng dưng chảy máu. Bà lôi nó, bước vội vã ra phía cổng chính rồi lao ra ngoài. Còn anh mất nó vẫn hướng về tượng Chúa... lắm lắm: “Xin Ngài hãy tha thứ cho cả mẹ của con nữa.”

Mẹ nó bật khóc và ôm lấy nó.

- Mẹ đã nói, chúng ta không bao giờ cầu xin ai cả. Trước đây, bây giờ, và cả sau này nữa, mẹ muốn con đừng cầu xin ai. Mẹ cầu xin con, đừng cầu xin gì nữa... Chúng ta đã phải trả giá vì sự cầu xin. Con không nhìn thấy bố con sao? Con muốn cuộc đời con, sau này sống với niềm tin mà quáng mà phát điên như ông ấy ư???

Tiếng khóc của mẹ nó như cửa từng vết vào trái tim nó. Vì lo sợ cho bản thân mình trong những năm tháng bơ vơ vào đời, mà nó đã làm mẹ khóc sao? Không, nó không được làm mẹ khóc. Nó phải bảo vệ mẹ, như cách mà mẹ vẫn luôn bảo vệ nó.

Ngày hôm ấy, nó đã nhìn ra bộ mặt thật của tín ngưỡng. Ra là vậy, vì đức tin mù quáng, cha nó đã bị điên. Vậy chẳng phải chính niềm tin ấy đã cướp đi của nó một gia đình đầy đủ sao? Rồi còn gì đáng tin ở “họ” nữa đây? Ngay cả khi, bầu trời cao xanh kia, có ai đang ngự trị, thì cũng đã gieo rắc xuống cuộc đời này, rất lắm bi thương. Mười bốn tuổi, nó có bài học đầu tiên là bắt đầu tự chiến đấu với tuổi dậy thì đầy vất vả của mình mà không cần phải tới “gặp” Chúa để “xin” thêm một lần nào nữa.

Nó đã chuyển trường rất nhiều lần trong suốt thời gian đi học. Lần đầu tiên, là do mẹ và nó chuyển nhà tới nơi mới, tránh xa đám dân cư kỳ thị trong khu phố cũ. Lần thứ hai, là do đánh nhau và bị đuổi học. Do đó, sau này, dù có bị đánh, nó cũng không bao giờ chống trả nữa. Và còn rất nhiều lần trời ơi đất hỡi sau đó, với những lý do đủ kiểu khác nhau. Việc chuyển trường liên tục trong một thời gian ngắn, mang lại ẹ và nó không ít khó khăn. Mẹ chẳng trách móc gì nó, kể cả việc nó đánh người ta hay bị người ta đánh. Ngay cả việc bị đuổi học, bà cũng chưa bao giờ tức giận mà rầy la.

Khi chuyển trường lần cuối cho con, bà nói: “Năm sau, con phải đi du học thôi.”

Nó không thắc mắc và cũng không phản đối, chỉ quay sang nhìn mẹ và nói: “Mẹ lại phải ở một mình rồi.”

Đối với nó, quyết định của mẹ, không hẳn lúc nào cũng đúng. Nhưng, bà luôn tỉnh táo và sáng suốt với tình thương của mình. Nó cần phải nghe theo lời mẹ.

3. Chương 3

Chương 3 - Hoa linh lan

Truyện thuyết kể rằng:

”Thời xa xưa có một chàng Gù bất hạnh, sống đơn độc, không biết cha mẹ mình là ai, anh em thân thuộc cũng không có, chẳng ai coi chàng là bạn. Đối với tình yêu, chàng chỉ biết qua sách vở. Chàng mang máng hiểu rằng tình yêu cũng giống như hơi thở nhẹ luôn ve vuốt trái tim, hoặc ngọn lửa thiêu cháy nó, rằng tình yêu có thể nâng con người lên chín tầng mây, và cũng có thể quăng họ xuống địa ngục. Chàng Gù còn tin rằng, dù là hơi thở nhẹ hay sức nóng của lửa cũng không thể làm lay chuyển được trái tim đau đớn đang đập loạn lên của chàng.

Ai có thể đem lòng yêu một con người như vậy, một khi trên đời này còn có biết bao chàng trai tuấn tú và khôn ngoan khác? Vả lại, làm sao chàng có thể yêu một người khác giới khi chàng mang trái tim như vậy trong lồng ngực? Không, con tim chàng chỉ biết căm ghét, đố kỵ; đôi môi chàng chỉ quen mấp máy một số từ thô thiển; cặp mắt ti hí của chàng không nhìn rõ được, dù là một tia nắng dịu dàng hay một ánh trăng mỏng mảnh; đôi mắt ấy lúc nào cũng nhìn xuống và chỉ thấy toàn những thứ thối tha, nhơ nhuốc; cái mũi nhọn hoắt của chàng không thể phân biệt được những điều kỳ diệu trong hương thơm của loài hoa, mà chỉ biết đánh hơi được mùi hôi thối của súc vật và lá cây rữa nát. Chàng bị người đời xem thường và xa lánh.

Rồi chàng đem lòng yêu công chúa Roda, một công chúa xinh đẹp, dịu dàng và kiều diễm. Nhưng công chúa đã sánh đôi bên hoàng tử, làm sao xứng với một gã gù. Trong cơn ghen, đánh mất lý trí, chàng Gù đã dùng dao đâm thẳng vào trái tim công chúa.

Mọi người cúi gằm mặt xuống, vẻ đau buồn. Khi ngược mắt lên, ai nấy đều ngạc nhiên trước một tiếng kêu sững sốt. Từ mảnh đất thấm đầy máu, mọc lên một bông hoa thanh cao có những cái cánh nhỏ màu đỏ lửa tỏa hương thơm. Nhưng nếu ai cố tình chạm vào nó thì sẽ bị những cái gai sắc như mũi dao đâm vào tay đau nhói.

Theo luật pháp xứ này, hung thủ giết người tình của mình chỉ vì ghen tuông sẽ bị loại trừ ra khỏi cộng đồng, do vậy chàng Gù phải lưu đầy lên một vùng núi hẻo lánh, kéo theo sau là những cơn mưa đá và những lời nguyền rủa. Từ đó không ai thấy chàng Gù nữa. Mãi đến mùa xuân năm sau, Maia, cô gái chăn cừu nhỏ nhắn trong lúc đi tìm chú dê con bị lạc bầy, đã phát hiện dưới chân núi một trái tim bị nứt nẻ. Cô gái bỗng nhớ tới chàng Gù bất hạnh đã chết vì tình yêu điên dại. Nàng cúi xuống trước trái tim tan vỡ và khóc nức nở. Vì nàng cũng là kẻ đơn độc, không được yêu. Thật kỳ lạ, những giọt nước mắt của Maia cứ thấm sâu vào tảng đá, vậy ngay trên chỗ đó mọc lên hai bông hoa, một bông có những cánh nhỏ màu hồng quần quanh thân cành giống như những trái tim nhỏ xíu bị nứt nẻ; còn bông kia thì nở ra những cái chuông nhỏ màu trắng treo lủng lẳng trên cành, hệt như những giọt nước mắt trong suốt.

Sau này, con người đã đem những bông hoa đỏ về trồng trong vườn và gọi bông hoa màu hồng là Hoa Trái Tim Tan Vỡ, còn bông hoa màu trắng là Hoa Linh Lan.”

Đối với tôi, hoa linh lan là một loài hoa rất đẹp, trong trắng và không tì vết. Nó có khả năng chữa bệnh tim, nhưng ngược lại, cũng có thể trở thành một thứ độc được giết người. Thế nên, mỗi lần nhắc tới hoa linh lan, tôi lại nghĩ tới một trái tim đang ngày đêm rỉ máu với những nỗi buồn đau vô hạn mà tôi không thể nào chạm tới.

Truyền thuyết về loài hoa ấy như một câu chuyện thật buồn. Tình yêu luôn đi kèm với nỗi cô đơn, phải chăng? Những kẻ cô đơn khát khao tình yêu, nhưng tình yêu lại luôn từ chối họ.

Sau này, tôi đọc thêm rất nhiều câu truyện khác về hoa linh lan. Cũng như biết thêm rất nhiều cái tên khác của loài hoa ấy. Hoa này, ngoài tên tiếng Anh, Lily of the Valley, còn được gọi là Our Lady’s Tears (Nước mắt của mẹ). do theo truyền thuyết trong Thiên Chúa Giáo, linh lan xuất hiện từ những giọt nước mắt của Đức Mẹ đồng trinh Maria khi Chúa Jesu bị đóng đinh trên thánh giá. Một thuyết khác cho rằng, khi bị đuổi khỏi Thiên đàng, những giọt nước mắt Eva đã rơi xuống và trở thành hoa linh lan. Tôi yêu thích hoa linh lan không chỉ vì nó đẹp, bởi những truyền thuyết về nó đều thấm đẫm bi thương, khiến con người ta ướm lệ, mà còn bởi vì...

Tên tôi là “Hoa-Linh-Lan”. Cuộc đời tôi, như cái tên, man mác buồn, man mác vui.

...

Lần đầu tiên tôi gặp Khánh là khi cậu ấy mười bốn tuổi. Chúng tôi học lớp Chín cùng nhau, khánh chuyển đến học sau tôi nhiều lắm. Khánh có một đôi mắt vô cảm, một khuôn mặt đường nét và thu hút. tuy cậu

ấy khá ga lăng nhưng sống lại vô cùng khép kín. Không chỉ bọn con gái trong lớp tôi mà gần như con gái cả trường đều thích cậu ấy. Cái gì cậu ấy cũng “nhất” thì làm sao mà không thích được cơ chứ? Cao nhất, đẹp trai nhất, học giỏi nhất và ga lăng nhất, lạnh lùng nhất, chơi thể thao giỏi nhất, v.v... Nhiều cái nhất kể mãi không hết - đó là Khánh - một điểm sáng nổi bật trong mọi điểm sáng.

Bù lại cho sự yêu thích của nữ giới, cậu ấy nhận được khá nhiều ác cảm từ bọn con trai. Những ngày cuối năm lớp chín, theo tôi nghĩ, là một khoảng thời gian mệt mỏi và buồn bã của Khánh. Ở lứa tuổi của chúng tôi khi đó, mong muốn khẳng định bản thân rất cao. Và đánh đấm bồng bột là con đường ngắn nhất để bọn con trai thể hiện cái tôi rất trẻ con của chúng.

Cậu ấy thường xuyên bị bọn con trai trong trường đánh. Mặt mày xuất hiện vô số những bầm thâm. Tuy nhiên, có lẽ cậu ấy không đánh lại bọn chúng bao giờ chỉ im lặng chịu đựng. Bọn con gái rĩ tai nhau điều này và tôi cũng tham gia vào mọi cuộc chuyện trò, bàn tán xung quanh những trận đánh đó. Có đứa cho Khánh nhất gan nên đã chịu đòn mà không đánh lại. Cũng có đứa nói, bọn con trai quá đông và Khánh đã chống trả nhưng thất bại vì lực lượng không cân sức. Quan điểm nào cũng đôi phần có lý. Nhưng cá nhân tôi lại cho rằng, có lối cư xử chuẩn không cần chỉnh.

Có một lần, tôi nhìn thấy Khánh, với những vết bầm dập trên mặt và máu chảy rất nhiều nơi cánh tay. Cậu ấy lui về phía sau vườn trường, sau một trận đòn như từ cửa bọn lớp Mười.

Tôi đi theo.

Vì tò mò.

Sự tò mò của tôi mang lại nhiều điều hơn tôi nghĩ. Lúc đó chỉ vì là sự ngạc nhiên cực độ. Sau này, nó còn khiến tôi đóng vai một kẻ đi theo trong suốt quãng đường dài.

Khánh ngồi bệt ở đồng cỏ, bằng sự cố gắng hết sức của cánh tay bị gãy, cậu ấy kéo khóa quần.

Tôi nhắm mắt lại, quay mặt đi vì xấu hổ. Nhưng chẳng hiểu điều gì, khiến tôi qua lại nhìn, cậu ấy mở khóa quần ra, nhìn vào “cái đó” của mình, thở phào một cái rồi cười.

Tôi khi đó - một cô bé mười bốn tuổi như mọi cô bé mười bốn tuổi khác, nhìn vào hành động của Khánh là biến thái vô cùng.

Hồi sau, tôi đã kể chuyện tôi nhìn thấy đó với con bạn thân của mình, tất nhiên, kèm theo một rổ thắc mắc. Rồi con bạn thân của tôi lại kể tiếp với một con bạn khác của nó. Cứ như thế, câu chuyện nhanh chóng được lan truyền, và mau lẹ hơn tôi tưởng. Tôi không nghĩ câu chuyện này gây hại cho Khánh, đó chỉ là những thắc mắc hiển nhiên của tôi... Vậy mà...

Bọn con trai bắt đầu giễu cợt Khánh, chúng nó “chợt nhớ” những lần đánh nhau, Khánh luôn dợ bị đau chỗ ấy. Tất nhiên, thằng nào chẳng sợ, nhưng nỗi sợ của Khánh luôn được thể hiện một cách thái quá hơn người bình thường. Chúng nó nói rằng hẳn Khánh bị tật ở “cái đó”.

Sau buổi sinh hoạt ngày thứ Bảy cuối tuần, Khánh bị đám con trai lôi vào nhà vệ sinh. Chúng để Khánh xuống, bắt tụt quần và chế giễu, trêu chọc. Tất cả đám con gái đều biết điều này, đứng từ xa xôn xao nhưng không ai dám bình luận gì nhiều vì xấu hổ.

Sau đó, Khánh chuyển trường.

Đó là ngôi trường thứ ba Khánh theo học trong bốn năm cấp hai.

Sau này, tôi biết được Khánh đi du học, điều đó khiến tôi thực sự rất buồn. Tôi nghĩ việc cậu ấy phải chuyển trường là lỗi tại cái miệng lắm lời của tôi. Có một thời gian, nghĩ về Khánh là việc duy nhất tôi làm trong ngày. Đôi khi, tôi thắc mắc liệu cậu ấy có Gay không nhỉ? Thời điểm tôi tự hỏi mình câu hỏi đó, vấn đề đồng tính còn được đề cập nhiều với thái độ không tích cực. Thông tin ngày đó còn rất nghèo nàn, nên tôi chỉ có thể cập nhật một cách sơ sài, qua cái nhìn chủ quan, thiên cận của một số người viết báo. Nhưng rồi, tôi lại xua ý nghĩ đó đi, việc chăm chút đến của quý không có nghĩa là người đó có vấn đề gì giới tính cả. Mỗi người có một sở thích, dù nó kỳ quặc, chẳng phải cũng nên tôn trọng sao?

Trong mắt một cô bé như tôi thì Khánh thật đẹp trai. Ai cũng nói vậy, cậu ấy phát triển chiều ao sớm, nên lớp chín, Khánh đã cao 1m75. Có lần, đi khám sức khỏe định kỳ của toàn khối, bác sĩ nói cậu ấy vẫn còn

có thể cao thêm. Điều đó làm bao nhiêu đứa trong khối phải trầm trồ.

Tôi không hiểu tại sao Khánh lại sống khép kín như vậy? Cậu ấy có nỗi mặc cảm thâm kín nào mà người ngoài không ai hay biết chăng? Tôi biết ôm một nỗi mặc cảm thì bản thân sẽ cảm thấy rất khổ sở như thế nào? Sau này tôi càng hiểu rõ hơn vì đã phải trải qua sự mặc cảm ấy. Mỗi lần nghĩ về chuyện Khánh mặc cảm với một điều gì đó, là tôi lại liên tưởng tới chàng Gù trong sự tích hoa linh lan. Anh ta đã ôm nỗi cô đơn rồi chết đi. Ai mang trong mình một bí mật mà không có niềm tin thì cũng đều sẽ cô đơn như vậy...

Việc nghĩ về Khánh với quá nhiều ấy này, khiến tôi hạ quyết tâm sẽ phải gặp Khánh vào một ngày không xa, để nói lời xin lỗi và mong cậu ấy sẽ tha thứ ình.

Một năm sau đó, khi tôi đang học lớp Mười, bố tôi bị bắt với tội danh tham nhũng và lợi dụng chức quyền, gây hậu quả nghiêm trọng. Tất cả tài sản của gia đình đều bị tịch thu. Tôi không khóc, cũng không trách bố. Tôi làm như vậy, tôi cũng vẫn phải tin ông hẳn có lý do của mình. Trong mắt tôi, bố luôn là một người bố mẫu mực, một người đàn ông chính trực và tuyệt vời. Nhìn ông bình thản bước đi mà lòng tôi se sắt. Tôi hỏi ông có hối hận vì những việc đã làm không? Ông chỉ cười. Còn mẹ tôi thì khóc và ngất lên ngất xuống.

Tôi nói, nếu bố có một mức lương xứng đáng hơn, với công việc của một cán bộ cần mẫn, bố sẽ không làm việc đó đúng không? Bố trả lời: “Không!” “Khi con đã có cái xứng đáng với mình, con sẽ nghĩ rằng nó là không đủ. Ngay cả khi bố có một mức lương cao hơn và xứng đáng hơn với bố, bố vẫn sẽ nghĩ nó là không đủ.”

Bố tự sát trong trại giam. Đáng ra ông chỉ phải đi tù hai năm thôi, nhưng ông đã vào đó và không bao giờ trở ra nữa. Nói một cách khác đi, là ông đã để tâm hồn mình lại trong ngục, chỉ để ẹ con tôi đón cái xác trở về.

Ông là hiệu trưởng trường cấp hai mà Khánh và tôi đã từng học.

Việc này thực sự nhục nhã với ông.

Tôi biết, tội trạng của ông không phải như vậy. Nhưng ông không thanh minh mà chọn ình cách ra đi lặng lẽ. Những điều ông nói cứ như thể ông có thể chấp nhận tất cả tội lỗi về mình. Bỗng nhiên tôi nghĩ đến Khánh, nghĩ đến những trận đòn vô cớ mà cậu ấy phải chịu suốt những năm cấp hai mà không một lần phản kháng, oán trách, kêu than hay thanh minh gì cả. Những người đàn ông có một sự chấp nhận thật kỳ lạ. Khi họ đã chấp nhận rồi thì mặc cho tất cả xấu xa, họ vẫn sẵn sàng vợ vào mình đơn giản như thế sao?

Anh trai tôi khi đó đã trưởng thành, nói rằng tôi và mẹ cần đi khỏi nơi đây và bắt đầu một cuộc sống mới. Anh lấy vợ ở Phần Lan, chị dâu tôi là người ngoại quốc. Anh muốn đón mẹ sang để gần vợ chồng và con của anh. Gia đình đoàn tụ, tiện chăm sóc. Đồng thời, anh cũng muốn tôi sang đó để thanh thản sống mà tiếp tục học hành.

Hóa ra là cứ mỗi khi có chuyện xảy ra ở nơi bạn đã từng sống, sẽ không thể tiếp tục sống yên ổn ở đó được nữa. Bởi những lời dằn vặt và dị nghị sẽ đeo đuổi mãi không thôi. Người hết thì cũng đã chết rồi, kể có tội (nếu có) thì giờ đây cũng chẳng còn đâu. Nhưng những người vô tội, những người đang sống, thì lại phải chịu đựng đủ mọi áp lực: áp lực của định kiến xã hội và áp lực của mỗi quá khứ buồn đau.

Vì thế mà, bỗng nhiên tôi hiểu sâu sắc những gì Khánh đã trải qua, hiểu vì sao cậu ấy phải rời xa chúng tôi để đi tới một nơi xa lắc. Chắc cậu ấy cũng nhớ nhà, nhớ nơi ở cậu ấy đã từng sống và lớn lên chứ? Bởi vì tôi cũng thế, khi ra đi... tôi lưu luyến rất nhiều.

Tôi sang Phần Lan năm lớp Mười một.

Tôi nhớ bố!

Phần Lan có quốc hoa là hoa linh lan. Anh trai tôi nói đùa rằng “Hoa Linh Lan” đã trở về với mảnh đất của nó. Nhưng tôi biết rằng, Phần Lan không phải là mảnh đất của tôi. Tôi chỉ đến với nó để tránh những ánh nhìn đeo đẳng, rượt đuổi mẹ con tôi. Và vì đây không phải là nơi tôi sinh ra, nên hiển nhiên nó chỉ là một nơi tôi “đến”, chứ không phải một chốn bình yên cho tôi “trở về”.

Châu Âu, thực sự rất nhỏ bé. Hai năm sa, tôi tình cờ gặp Khánh ở Berlin. Anh ấy thậm chí còn không nhận ra tôi nữa. Trong câu chuyện của mình, câu chuyện “cổ tích” có tôi và Khánh với những sự va đập

tình cờ của định mệnh, tôi thấy mình là một chàng Gù hoặc là một cô gái chăn gia súc như Maia - hẳn tôi là một kẻ cô đơn, trong hành trình theo đuổi ai đó mà mình yêu thương.

Quả thật, đã có nhiều chuyện xảy ra làm tôi quá ngỡ ngàng. ví như, lần đó chúng tôi gặp lại nhau, không những Khánh chẳng nhận ra tôi mà anh ấy còn đi cùng một bông hồng lai tuyệt đẹp. Sau này tôi được biết, tên cô ấy là Kat, kém tôi và Khánh một tuổi. Nếu giống như trong truyền thuyết, thì đây ắt hẳn là công chúa Roda xinh đẹp rồi. Cô ấy đẹp quá! Vẻ đẹp chói lóa khiến cho “hoàng tử” và công chúa thật xứng đôi. Còn tôi thì... lạc lõng.

Chẳng có lý do gì tôi có quyền ghen tị với “công chúa” cả. Bởi vì đã quá lâu rồi tôi và Khánh không gặp nhau. Có thể, trong ký ức anh ấy, thậm trí tôi còn chưa từng tồn tại. Vả lại, về phía tôi, sao có thể nói rằng tôi đã “yêu” anh ấy cơ chứ? Tôi gặp anh ấy khi tôi mới chỉ là một đứa trẻ. Đứa trẻ ấy đã khiến anh ấy phải rời bỏ quê hương mình. Để rồi sau khi làm cho người ta bị tổn thương, đứa trẻ ấy lại ngày đêm nghĩ suy về người ấy. Sự suy nghĩ kéo dài từ năm này qua năm khác bỗng chốc chuyển thành nhớ thương cuồng loạn từ lúc nào không hay. Nhớ thương ấy biến thành tình yêu đơn phương để khi gặp lại bỗng nhiên bùng cháy, nghi ngút và cô quạnh.

4. Chương 4

Chương 4 - Con mèo hoang cô đơn

Lớp Mười, nó sang Czech học. Vốn dĩ, với việc du học, ít người chọn nước Czech để gửi gắm con em mình. Nhưng đối với mẹ nó, bà gửi gắm con ở những nơi mà bà có thể cho rằng nó có thể sống yên ổn. Khánh học ở Prague, nó sống trong nhà một người bạn thân của mẹ, cô ấy đúng tuổi và không chồng con nên rất thương nó. Có lẽ, chính điều này làm mẹ nó an tâm hơn. Cuộc sống ở đây cũng có nhiều vất vả, nó không nhớ mẹ nó nhiều nhưng luôn nhớ nhắc mình hỏi mẹ có cô đơn không? Bà sống cô độc suốt nhiều năm như thế, tần tảo chăm lo cho nó và cho người cha đã chẳng thể nào tỉnh táo trở lại. Nó thương mẹ. Thương cái cách mà mẹ nó đang cố bước hay lết đi để sống. Một người phụ nữ suốt gần đây năm chung thủy với một người điên, tận tụy với gia đình chồng, cái gia đình đã hắt hủi và ghẻ lạnh bà. Đã nhiều lần nó khuyên mẹ nên có một gia đình mới, hay ít ra hãy chấp nhận những người đàn ông đang cố gắng tìm đến để sưởi ấm lòng bà. Nhưng bà luôn nói, bà cần nó và cha nó là đủ rồi. Đó là hai người đàn ông của cuộc đời bà và sẽ chỉ như vậy thôi. Có bao nhiêu người phụ nữ như mẹ nó ở trên cuộc đời này? Người phụ nữ đã dạy cho nó biết rằng phụ nữ là điều tuyệt vời nhất trên thế giới. Là những đóa hoa gai góc nhưng tươi đẹp biết mấy. Nó chưa bao giờ nghĩ về phụ nữ của mình sau này, không hề mảy may nghĩ đến chuyện yêu đương hay gần gũi. Song, nó biết rằng, một ngày nào đó, cũng sẽ có một tình yêu của ai đó dành cho nó. Ai đó quanh đây, chỉ không rõ là ngày nào sẽ tới?

Nó từng ngày trưởng thành ở nơi đất khách, tích lũy cho bản thân một vốn sống khá đầy đặn. Trong suốt những năm thành học ở nơi đây, nó luôn tìm kiếm những khoảng “thư lu” đích thực. Không ai gọi nó là “thằng không chim” nữa. Hơn nữa, nó cũng lớn lên để đủ hiểu, “cái ấy” không thể tự nhiên mà rụng như nổi lo sợ khi còn thơ bé. Nhưng cảm giác cô đơn là thứ vẫn luôn tồn tại trong trái tim những kẻ chưa bao giờ được người khác ghé thăm.

Nó tự dần lòng phải cứng rắn lên. Nhờ sự cứng rắn trong tâm hồn đã được tôi luyện ấy mà cuộc sống trong một năm đầu của nó khá suôn sẻ. Tuy nhiên, nó không phải là không gặp nhiều rắc rối những thời gian về sau đó... Khi ra nước ngoài, nó cũng vẫn là một cậu nhóc, mới mười lăm tuổi. Thời kỳ dậy thì vẫn tiếp diễn. Dậy thì và tiếp tục dậy thì, nó không hề có ỉn lấy một chút xíu nhu cầu về tâm sinh lý. Ví như quen bạn gái chẳng hạn... Việc lảng tránh mọi hoạt động cộng đồng sau khi đi du học, khiến nó bỗng nhiên trở thành một thằng đàn ông lập dị trong mắt tất cả mọi người. Thêm nữa, nó lại là người châu Á, nên càng bị đám học sinh soi mói dữ dội hơn. Mặc dù không đến nỗi bị đối xử tệ hại bởi bọn phân biệt chủng tộc, nhưng đôi khi nó cũng cảm thấy đang ngột thở. bởi xung quanh có quá nhiều kẻ khác mình.

Cho đến năm mười bảy tuổi, nó nhận được một lời đề nghị quan hệ đồng tính với một gã da màu. Thằng cha đó bắt gặp nó đi ra từ siêu thị, không ngần ngại, hắt đi theo, chặn nó ở góc đường, sờ mó và đặt vấn đề. Một điều nó chẳng thể nào hình dung sẽ xảy ra, đã xảy ra. Cuộc đời nó vốn là những chuỗi sự kiện lạ, rất lạ, nên có lẽ việc này cũng chẳng lạ lắm đâu. Tất nhiên, nó từ chối nhã nhặn.

Một tuần sau đó, nó bị một đám thanh niên da màu chặn đánh sau khi tan học về. Dồn vào một góc toilet định giở trò, nhằm dần mặt. Kat nhìn thấy và đã la lên. Nó được cứu. Nhưng vẫn không yên... Cuộc sống của nó bắt đầu có những chuỗi biến đổi rất cầu kỳ kể từ khi gặp Kat. Cuộc gặp gỡ này có thể xem là một phần định mệnh.

Kat, là một đứa con gái lai mang hai dòng máu Á - Âu. Mẹ là người Trung Quốc. Vẻ đẹp Á châu và những nét lai Tây rất tinh tế khiến cho khuôn mặt Kat hoàn hảo vô cùng, đẹp đến khó ưa. Một tổng thể quá hài hòa giữa nhiều nền văn hóa. Sống mũi nhỏ và rất cao. Đôi mắt to đen lầy nhưng lại sâu thăm thẳm. Miệng bé, môi hơi cong và hàm răng trắng đều đặn. Điều quan trọng nhất khiến Kat như nữ hoàng ở trường đó là: Kat có một “phom” người rất chuẩn. Một chiều cao vừa vặn, eo nhỏ xíu, mông căng tròn và bộ ngực đẹp tự nhiên. Không thằng con trai nào là không muốn Kat, sở hữu Kat cùng những đường cong nóng bỏng ấy. Thêm vào đó, Kat cũng nổi tiếng bởi tính cách rất mạnh mẽ cùng vô số lời đồn đại. Vậy mà, suốt hai năm học chung trường, Khánh lại chẳng hề hay biết đến sự tồn tại của cô gái quá ư nổi tiếng này. Khánh càng không biết rằng ngày ngày Kat vẫn ngẩn nhìn Khánh với sự khát khao quái gở.

Tình dục vốn dĩ không phải là một điều cấm kỵ ở nhiều nơi. Người ta có thể thoải mái tìm hiểu nó mà chẳng lấy gì làm xấu hổ. Tuy nhiên, việc thoải mái như thế nào và ở mức độ ra sao lại còn phụ thuộc rất nhiều vào độ tuổi. Nhưng đối với Kat, độ tuổi chưa bao giờ là vấn đề gì quá to tát.

Con người luôn có một vài khiếm khuyết. Người đẹp lại càng lắm khiếm khuyết hơn. Càng đẹp thì suy nghĩ lại càng kỳ quặc. Kat là một người như thế. Kat “nghiện” sex. Ai cũng biết điều này. Biết rõ bởi vì Kat không hề giấu giếm. Khó có thể biết được rằng Kat đã từng yêu ai chưa? Nhưng những người đàn ông từng ngủ với cô thì không thể chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đối với Kat, tình dục là trải nghiệm tuyệt vời nhất thế giới. Kat tự nhận mình là một con mèo hoang dại và đầy khao khát. Mèo con có những trò rượt đuổi rất tài tình mà bất cứ chàng ngốc nào cũng mong được làm chuột thử nghiệm. Kat và những cô bạn nóng bỏng của mình đã khuấy động trường trung học bằng vô số cuộc chơi. Đồ chơi ở đây lại chính là những chàng trau mà họ chẳng mấy quan tâm. Kat vẫn bị xem là một cô gái có vẻ ngoài nhưng thiếu chiều sâu. Chẳng ai hiểu nổi trong đầu nó có chứa bất cứ một khái niệm sống đứng đắn nào không? Tuy vậy, Kat mặc kệ. Bởi nó còn có rất nhiều niềm tự hào khác Kat luôn cho rằng, sớm muộn gì cô cũng sẽ chễm chệ bước lên trang đầu của tạp chí Playboy danh tiếng, sẽ trở thành biểu tượng quyến rũ của thời đại... Nếu như... không bị mẹ cấm cản.

Với một cá tính như lửa của Kat, thì người phụ nữ Trung Hoa kia hẳn phải là một cơn lũ lớn. Người đàn bà ấy đủ khả năng kiềm hãm con gái mình. Mặc dù vậy, Kat vẫn tự hào, bởi vẫn có cả tá các chàng trai xấp hàng mong chờ cô để mất tới, và Kat thì có thể tùy hứng mà thoải mái chọn lựa để thỏa mãn bản thân. Tuy vậy, có một điều Kat lấy làm hổ thẹn, một điều mà Kat rất ghét, ghét cay ghét đắng. Đó là ở trường có một kẻ mà cô luôn dõi theo nhưng lại chẳng biết Kat là ai, chẳng hề quan tâm đến sự tồn tại của Kat ở trên đời. Chẳng hề để ý tới sự xuất hiện của một cô gái mà mỗi lần cô ta bước qua, ngay cả kẻ nghiêm chỉnh nhất, những con mắt sách to đầu nhất cũng phải lén lút ngoái nhìn. Kat không thể để điều ấy xảy ra, không muốn điều ấy xảy ra, vì niềm kiêu hãnh của Kat bị Khánh đập cho tan nát, nghiêng ngả? Hay bởi sự quyến rũ của Khánh đã đánh bại cả sự quyến rũ của một người phụ nữ như cô? Cái phần đàn bà trong Kat đầy ắp ứ, cái phần ham muốn trong cô càng nảy sinh. Sự mong muốn chinh phục ngày ngày được đẩy dần lên đỉnh điểm. Bỏ qua sự kiêu hãnh từ trong bản chất, Kat cứ bám theo Khánh mỗi ngày, lả lơi, mời gọi và tìm mọi cách chiếm trọn trái tim nứt nẻ, khô cằn ấy. Nhưng lạ lùng thay, chưa một lần Khánh để tâm. Cho đến khi Kat cứu Khánh khỏi một trận đòn, giúp cậu ấy thoát khỏi đám người thô lỗ ấy, thì hai người mới bắt đầu có những câu chuyện cởi mở hơn.

Kat vẫn theo đuổi những cuộc vui của mình. Khánh vẫn tận tụy với nỗi cô đơn một mình như thế. Rồi một ngày, sự ham muốn được củng cố bởi một cơn say. Kat ôm lấy Khánh, thổi những hơi thở thì thầm vào tai Khánh kèm theo những nụ hôn nồng nàn: “Anh không muốn làm chuyện ấy với em sao?!” Khánh vội vã đẩy Kat ra, theo phản xạ, Kat ngã nhào. Men rượu làm Kat quá khích và tức giận: “Không phải mày không thích đàn bà đấy chứ? Hay là không có pennis? Mày chưa từng ngủ với con đàn bà nào phải không? Thằng biến thái!!!! Shitttttttttttttt!!!!”

Kat loạn choạng đứng dậy toan bỏ đi. Nó không biết rằng câu nói của mình là những nhát dao xoáy sâu vào ký ức của Khánh. Nhưng bị dính vào một cái tát đau đớn. Khánh thực sự tức giận. Vốn quá nhạy cảm với những từ như vậy, anh ta như muốn gào lên, nhưng có một điều gì đó đã kìm hãm sự tức giận đấy lại.

Khánh nắm lấy tay Kat, giật mạnh lại, rồi thô bạo ấn xuống làm cho Kat quỳ gập người dưới chân mình.

Khánh kéo khóa quần,

Hai con mắt Kat mở thao láo.

Kat giật mình.

Kat hoảng sợ.

Rượu có thể làm cho Kat say. Nhưng nỗi sợ hãi vô định này làm cho nó bỗng nhiên trở nên tỉnh táo. Lần đầu tiên trong đời Kat cảm thấy hoảng sợ khi đối diện với “cái ấy” của một người đàn ông.

Kat chưa kịp định thần, thì Khánh kéo khóa quần lên: “Đủ rồi! Thấy rồi nhé! Đã thấy cái cô muốn thấy rồi, cô thỏa mãn chưa?”

Kat giật mình, rồi cố gắng lấy lại chút bình tĩnh, cô tuôn một tràng chữ thề bằng tiếng Hoa rồi bỏ đi. Tâm trạng Kat âm ỉ khó tả, nó cảm giác như mình bị giễu cợt, bị một thằng con trai rong của quý nhử mồi.

...

Khánh cười.

Khánh không sao ngăn được cái điệu cười mỉa mai đọng lại trên môi mình sao hành động ấy. Kat có lẽ là người con gái đầu tiên nhìn thấy chỗ ấy của Khánh. Khánh đã giấu mãi.

Vậy mà hôm nay lại tự động “lột” ra...

Nó cũng không hiểu, tại sao mình lại không có một chút cảm giác gì với Kat. Cô gái ấy muốn gì ở nó? Chẳng lẽ đàn ông cứ phải quan hệ một cách tùy tiện thì mới thể hiện được sự nam tính của mình? Chẳng lẽ con gái lại dễ dãi và sỗ sàng đến vậy? Muốn đẻ con trai ra? Ồi cái suy nghĩ của một thằng con trai có những vết xước trải dài khắp tuổi trưởng thành. Khánh không biết mình đang nghĩ gì. Muốn gì hay lo sợ điều gì nữa. Khánh không biết mình là một người lập dị hay một kẻ bình thường. Điều khiến nó hoang mang nhất có lẽ là nó không biết mình thực sự là ai, là cái gì trên cuộc đời này?

Khánh cười, điệu cười dai dẳng, không chịu ngừng lại ấy làm cho nó loạn óc.

Thế giới này rối ren là thế.

Sẽ còn nữa, rất nhiều điều mà nó không hiểu sẽ xảy ra trong cuộc sống.

...

Trong những lúc rối trí, chỉ những ý nghĩ về gia đình mới có thể khiến Khánh bình yên trở lại. Khánh nhớ mẹ.

Mẹ à?

Mẹ không giống bất kỳ ai mà nó từng biết.

Tại sao mẹ khác họ? Bởi vì mẹ là mẹ. Nhưng cũng bởi vì mẹ là người phụ nữ ở quê hương nó. Nó tự hỏi, tại sao trong một quãng thời gian gần hai mươi năm qua, bà chỉ có một người đàn ông điên trong trại xa cách, một đứa con xa mẹ khi nó chưa lớn hẳn. Vậy mà bà vẫn kiên cường đến vậy, một mình trải qua mọi thứ? Chẳng lẽ, mẹ không có bản năng đàn bà, không có mong muốn hạnh phúc bên người đàn ông yêu thương? Nó điện thoại hỏi thăm mẹ vài ngày sau đó. Tâm trạng không yên ổn với những thắc mắc ngổn ngang, nó hỏi bà:

- Mẹ à, sao mẹ không tái giá? Mẹ có cô đơn không?

- Sao con lại hỏi thế?

Bà im lặng hồi lâu rồi đáp:

-Umh... Mẹ còn yêu bố con nhiều hơn cả những cô đơn của mẹ.

Một người đàn ông điên được một người phụ nữ yêu hơn hai mươi năm không thay lòng đổi dạ. Dù cho ông phạm phải vô số sai lầm, dù cho ông không nâng niu được gia đình mình như ông đã hứa, và dù cho ông bỏ mặc người phụ nữ yêu thương ông trong khốn khó, cô đơn. Nó ước gì nó cũng điên dại để được ai yêu nhiều như thế. Ai có thể yêu nó nhiều hơn cả sự cô đơn của họ? Ai? Liệu có khi nào, người đó là Kat được không?

...

Trước đây, hồi mười lăm tuổi, Kat có về Trung Quốc sống một vài tháng hè, để thăm ông bà ngoại. Với cá tính sôi nổi, mạnh bạo của mình, Kat đã rất nhanh chóng kết giao với một số đứa bạn xứ. Rất thành thực nó kể cho tụi nó nghe về tình dục. Kat có thể có những hiểu biết về thể xác sớm hơn những đứa khác. Nhưng tâm hồn nó thì chẳng khác là bao so với những cô bé cả. Kat nói rằng có rất nhiều những đứa con gái ở nơi mà nó sống quan hệ với bạn trai từ rất sớm. Chúng hỏi Kat có quan tâm tới trình tiết không? Đó là một điều rất tôn nghiêm đối với phụ nữ châu Á, chẳng lẽ ở phương Tây người ta không dạy điều này? Kat nêu rõ quan điểm trưởng thành của nó rằng: thực ra trình tiết chỉ quan trọng khi người ta cảm thấy nó quan trọng. Một đứa bé ngoan sẽ thấy điều ấy quan trọng biết nhường nào, nhưng Kat thì rất hư. Con bạn người Trung Hoa thuần chủng - Tiểu Kiều, mắt tròn mắt dẹt. Ở tuổi mười bốn, tiểu Kiều chỉ như một đứa nhãi bé xiu. Tiểu Kiều lon ton về kể lại chuyện Kat nói với mình cho cha mẹ một cách đầy hào hứng và ngây thơ. Bố mẹ Tiểu Kiều đã tức giận vì nghĩ rằng Kat đầu độc con gái họ những suy nghĩ bẩn thỉu. Ông bà Kat rất lấy làm xấu hổ. Những người già mắng chửi Kat thậm tệ.

Sau đó, Kat rời khỏi quê hương sớm hơn dự định. Khi đi, nó không có ý định quay trở về. Đối với Kat, ấn tượng bị ghẻ lạnh kéo dài rất lâu sau đó. Sự mỉa mai của những con người quê hương đã thúc đẩy ham muốn thách thức trong nó ngày một lớn. Trong mắt Kat lúc ấy, kể cả nó có xấu xa, thì những người đó cũng đã không trung thực với bản năng của họ. Không riêng gì người Trung Quốc mà người châu Á nói chung hình như không thích giáo dục cho con cái mình về tình dục, về những biện pháp an toàn để tránh những nguy hiểm có thể xảy tới. Họ có một loạt truyền thống và họ tôn thờ chúng cứ như thể những đạo giáo khác họ thì đều không có luật lệ vậy. Kat khẳng định rằng mình có truyền thống. Kat có những luật lệ và giới hạn của riêng nó, không cho phép bản thân hay bất kỳ ai đó có thể dẫm đạp mình. Mặc dù hầu hết những điều Kat nghĩ đều sai, hoặc không mấy đúng. Song, niềm tự hào bản thân của cô gái thì hoàn toàn đúng đắn và có cơ sở.

Còn nhiều lý do khác để Kat cảm thấy không thích người châu Á, mặc ột nửa dòng máu của nó cũng giống như họ. Kat nghĩ họ hay đặt điều. Họ áp đặt mọi điều họ nghĩ lên cách tư duy sự việc cho người khác. Những tin đồn trong cộng đồng đồng hương ở nước ngoài thì lại lan càng nhanh. Chỉ cần có một cuộc sống phóng khoáng, mọi cô gái đều có thể bị xem là gái làm tiền? Thật thiếu cơ sở và không ra một cái thể thống cồng rãnh gì. Họ kể rằng người ta kể với họ rằng, Kat đã đi ngủ với bọn con trai và đòi chúng nó trả tiền inh từ khi mười hai tuổi. Kat đã bỏ học và công việc chính của Kat là prostitutky (gái mại dâm) nuôi sống mẹ mình. Trong một cuộc tình làm mây mưa với một lão già khom, sau khi xong việc, lão boa cho nó thêm tiền về taxi. Tuy nhiên, Kat từ chối và nói một câu bất hủ: “Ngủ anh đã trả tiền rồi thì không cần tiền xe nữa.” Sau khi nghe câu chuyện này do một người đồng hương “tường thuật” lại. Kat cười lẩn lóc còn mẹ nó thì... khóc lẩn lóc. Những người phụ nữ châu Á yếu đuối là vậy - Kat thầm nghĩ, tại sao lại có thể vì những tin đồn vô căn cứ mà rơi nước mắt?

Kat biết, ở quê hương, người ta gọi mẹ Kat là con diêm trốn chạy. Đứa con của con diêm trốn chạy là con diêm con trốn chạy. Đơn giản bởi vì mẹ Kat xa quê hương lâu ngày mà trở về đã không có chồng bên cạnh, lại đeo bông thêm một đứa con lai Tây không rõ nguồn gốc, xuất xứ. Mẹ thờ thần phật. Đó là phong tục cổ truyền mà mẹ nó luôn tôn trọng dù ở xa quê hương. Nhưng những thế hệ sau, sinh ra nơi đất khách quê người thì lại hiếm đứa trẻ nào giữ được truyền thống ấy. Kat chẳng thờ ai cả, cũng không theo một loại đạo phái nào. Mẹ Kat luôn nghĩ, chính vì không chịu thờ cúng nên Kat mới trở nên kiêu ngạo. Một đứa con gái kiêu ngạo luôn dự báo một số phận bất hạnh sắp ập xuống đầu.

Về phần mình mẹ Kat không phải là một người phụ nữ kêu ngạo như con gái mình. Bà có sự khiêm tốn, nhún nhường của một người phụ nữ chẳng lấy gì làm may mắn. Ngày bà trôi dạt đến mặt đất này, quen biết và kết hôn với bố Kat, cũng chính là ngày bà chối buộc cuộc đời mình trong những tháng năm dài khổ sở. Ông ta nghiện rượu lại hay lèm bèm, chỉ làm một công nhân quen và chẳng có gì nổi bật hơn những người đàn ông da trắng thất bại trên cái đất nước eo hẹp về kinh tế này. Vì thế, Kat tuy không ưa cả hai dòng

máu đang chảy loạn xạ trong người mình, ghét cái thói đặt điều vu khống của những người Châu Á lắm chuyện (theo nó nghĩ). Song, nó lại thích đàn ông Châu Á hơn là những gã da trắng bất tài như bố nó. Nó cũng luôn nghĩ, đàn ông Châu Á ngọt ngào và dịu dàng hơn đàn ông Âu Châu rất nhiều.

Nếu những đứa con gái khác xem chuyện gia đình như vậy, bị dặt điều như vậy, bị hắt hủi như vậy mà đau khổ, thì đối với Kat, điều đó chẳng có nghĩa lý gì. Bước qua tuổi dậy thì một thời gian ngắn ngủi, nó đã biết dặt trai về nhà, dạy bọn trẻ con xem phim sex. Kat từng có một tuyên ngôn bất hủ: giá như ngày nào cũng chỉ có mỗi sex thôi thì thật là tuyệt vời! mọi thứ đối với Kat điều là vô nghĩa, chỉ có những trải nghiệm thực tế mới có thể làm nó vui vẻ hơn. Kat rất bất đồng với mẹ, vì quan điểm của bà và nó là hai cực trái chiều. Họ thường xuyên xung đột.

...

Việc bị Khánh làm cho bẽ mặt khiến Kat chẳng thể nào sớm nguôi ngoai chỉ trong vài ngày. Mỗi lúc, nó suy nghĩ một nhiều hơn. Bỗng nhiên, Kat nghĩ tới Yoko, một con bạn người nhật cùng trường. Ở trường nó rất hiếm người Châu Á, nó và Yoko là hai đứa con gái Châu Á duy nhất trong trường. Hơn thế nữa, những thứ chúng đam mê, yêu thích đều dần giống nhau, về nhiều thứ khác, và về sex. Xét về mức độ “bệnh hoạn” thì Yoko còn cao hơn cả Kat. hai đứa quen nhau trong một lần cố gắng len lỏi vào club mà thất bại. Cả hai con vẹt bị tổng ra ngoài. Chúng đứng ngoài chửi thề thách thức một cách vô cùng gê gớm, Kat thì ra rả thứ tiếng Trung để non không nói sõi, Yoko thì the the cái thứ tiếng Nhật nghe chẳng chút yên tai. Cho đến khi... bọn bảo kê ra và... rút súng - chỉ là dọa thôi, nhưng cả hai đứa đã chạy thụt mạng, muốn sồn ra quần.

Yoko dạy Kat rất nhiều thứ hay ho về tình dục. Mọi “bí kíp” về kiểu dáng, tư thế, tiếng kêu của Kat đều được Yoko chỉ bảo rất tận tình, còn hay hơn cả Kamasutra... Yoko và Kat có rất nhiều điểm chung, trong đó có cả việc thích con trai Á Đông. Khi Khánh vào trường, Yoko là người đầu tiên để ý đến Khánh. Kat cũng bị ảnh hưởng, đợi cô bạn ranh mãnh của mình. Cả hai đều muốn sở hữu chàng trai đó. nhưng tiếc rằng, Yoko lại phải về nước quá sớm. Chính điều đó, khiến Kat lại càng muốn có Khánh nhiều hơn, để hoàn thành kế hoạch cuối cùng đứa bạn thân để lại.

... Vài ngày nữa lại qua đi.

Việc Khánh làm hôm đó khiến Kat bức rút vô cùng. Sự bức rút dần biến thành phần nộ. Kat nhận ra sự quan tâm của mình đến Khánh đã trở nên quá nhiều. Từ bao giờ, Kat đã xem Khánh như một điều gì đó quan trọng. Điều đó khiến nó bật khóc. Trong những suy tưởng đầy nước mắt ấy, lần đầu tiên Kat thấy mình yếu đuối và đơn độc vô cùng. Cảm xúc đang cuộn mình không yên, thì bỗng nhiên, Kat nghe thấy tiếng chuông cửa. Liệu ai có thể đến lúc này?

Ngoài trời tuyết rơi dày đặc.

Những bông tuyết như đang mĩa mai giọt nước mắt của một đứa con gái ngang tàng và hung hoang như Kat. Ít người biết về con người thật sự của nó bởi đến bản thân nó cũng luôn xua đuổi những ý niệm về chính mình. Kat yếu đuối và mong manh. Sự mong manh ấy thường tạo ra cho người ta một cảm giác bất cần không có thật.

Trong ngày mưa tuyết rơi dày ấy, Kat vội vã ra mở cửa... Là Khánh. Ngạc nhiên, xen lẫn lần đầu tiên bối rối. Cảm giác cô độc trong đôi mắt nhè nước khiến Kat sợ Khánh đến rồi sẽ vội vã bỏ đi. Nó nhìn Khánh, không cần biết Khánh đến bên nó với mục đích gì, khi ngoài trời kia tuyết rơi nhiều thế? Nó chỉ biết rằng, nó muốn Khánh ở lại đây, ôm lấy nó và để nó ôm lấy Khánh. Kat sợ trời lạnh giá, trái tim Khánh hóa đá mà quên cô... Lúc này, chẳng thể buông tay được nữa.

Không kịp để cho Khánh có bất kì phản ứng nào, Kat ôm chặt lấy Khánh. nụ hôn nồng nàn như muốn đốt cháy tâm can. Tình yêu nảy sinh từ trong mưa tuyết làm tan chảy tâm hồn tưởng chừng như đã chạy sạn từ lâu.

- Tôi đến đây để...

- Anh đừng nói gì cả...

- Tôi đến đây để xin lỗi...

Mắt Kat đầm nước, Khánh cảm nhận được vị mặn trong giọt nước mắt của một kẻ cô đơn. Họ hòa nhau trong hơi thở hỗn hển của những tâm hồn đã nhiều năm hoang phế.

- Tôi chỉ muốn nói xin lỗi về hành động ngày hôm đó.

...

Đó là đêm đầu tiên của Kat với Khánh, mẹ Kat về và nhìn thấy mọi chuyện. Khác với mọi lần, người phụ nữ Trung Hoa không đưa ra bất kì câu phán xét hay rầy la nào. Như một sự ngoại lệ. Bà nhìn sâu vào khuôn mặt góc cạnh của chàng trai Á Đông đang ở bên cạnh con gái mình, quét tia nhìn sang đứa con gái đang run lên muốn khóc. Bà chưa từng thấy con gái bà như vậy. Bà hiểu rằng, để biết được một người là tốt hay xấu, hãy nhìn sâu vào đôi mắt anh ta. Bà nhìn sâu vào đôi mắt Khánh, một sự trong veo khó tả cần sự cứu rỗi. Có sự mất niềm tin trong đôi mắt đã trải qua nhiều điều phiền muộn ấy. Bà còn nhìn thấy cả tình yêu. Bà biết, tình yêu ấy đang hướng về nơi xa, không thuộc về con gái bà.

Bà muốn nói chuyện riêng với Khánh, anh gật đầu, còn Kat sợ hãi. Sợ hãi là điều duy nhất tồn tại trong đôi mắt đen sâu thẳm của (đóa hoa lai yêu kiều) ngày hôm đó.

- Con yên tâm, mẹ chỉ muốn nói chuyện với cậu ta một chút.

Lần đầu tiên, Kat đặt niềm tin lên mẹ mình và niềm tin ấy đã không khiến cô phải hối hận. Ít nhất là trong suốt hai năm sau đó.

- Ta biết cậu không yêu con gái ta, phải chứ?

- Vâng.

- Cậu biết nó đã ở bên nhiều người. Những người đó đều không yêu thương nó nhưng ta biết cậu không phải là người như họ, cậu sẽ không ruồng bỏ nó.

- Cô ấy ruồng bỏ họ thì đúng hơn, thưa bác.

- Nó ruồng bỏ những kẻ không cho nó cảm giác thuộc về.

- Còn cháu thì khác sao?

- Cậu không rụt rè. Cậu cứng rắn. Nó yêu cậu. Ta hiểu con gái mình khi nhìn vào mắt nó.

- Vậy thì sao, thưa bác?

- Hãy làm điều cậu muốn. Ở lại hoặc ra đi nhưng xin cậu, đừng làm nó tổn thương, được chứ?

- Cô ấy là người đầu tiên của cháu.

- Nhưng nó sẽ không phải là cuối cùng của cậu. Trong mắt cậu có một tình yêu khác.

- Cháu không hiểu ý bác là gì.

- Khi ra đi, cậu đừng bỏ lại cho Kat một bãi hoang tàn. Nó yếu đuối hơn người ta vẫn nghĩ. Cảm ơn cậu.

Cuộc hội thoại diễn ra ngắn ngủi như vậy. Không đầu không đuôi và nội dung một chiều. Tất cả những gì người phụ nữ Trung Hoa đó muốn nói, là Khánh đừng làm con gái bà quá tổn thương. Cho dù bà biết... điều đó sớm muộn cũng sẽ diễn ra, chỉ còn, phụ thuộc vào thời gian mà thôi.

Cuộc hội thoại ấy, bắt đầu ột mối quan hệ phức tạp, không thành yêu nhưng rất nhiều tình thương, kéo dài suốt hai năm sau đó.

5. Chương 5

Chương 5 - Gặp lại ký ức năm xưa

“Theo những gì tớ biết về Kat, thì cô ấy không phải loại người mà một người trầm tính như Khánh có thể yêu.” - đó là câu mà Yoko nói với tôi sau khi chúng tôi tình cờ gặp Khánh và Kat ở Berlin.

...

Thật khó để miêu tả sự trùng hợp và tình cờ đáng kinh ngạc này. Những mối quan hệ của bốn người chúng tôi chồng chéo lên nhau đến nỗi bối rối ngay lần đầu gặp lại sau nhiều năm.

Yoko và tôi đều theo học về tâm lý học tại nước Mỹ. Việc chọn theo học ngành này là cả một sự đấu tranh lớn đối với tôi. Rất nhiều người phản đối và bản thân tôi cũng cảm thấy rất lo lắng trước quyết định của mình. Nhưng cuối cùng, tôi cũng đã dần thân.

Tôi sang Mỹ, và gặp Yoko. Yoko có một đam mê rất lớn, cô ấy muốn khám phá bản năng tình dục của con người, những vấn đề liên quan tới tâm lý học trong tình yêu và tình dục. Cô ấy nói rằng ở đất nước của cô ấy, mọi người đều sống rất duy tâm. Mọi thứ đều được kiểm soát bằng ý nghĩ, kể cả những vấn đề về thể xác. Chính vì vậy, Khi xem một bộ phim của Nhật, người xem cảm thấy rất đau đầu. Bởi đạo diễn thể hiện quá nhiều ý niệm sâu xa trong đó.

Giáng sinh năm thứ hai đại học, tôi và Yoko rủ nhau tới Berlin. tạm rời xa những nghiên cứu về tâm lý con người, rời xa NewYork, chúng tôi thả mình vào bầu trời Châu Âu yên ả. Đáng lẽ tôi nên trở lại Phần Lan trong kì nghỉ này để thăm mẹ và gia đình anh trai. Nhưng chuyến đi với Yoko đã cuốn hút tôi hơn. thời gian cho gia đình thì còn nhiều lắm, chỉ thiếu thời gian để chìm đắm vào khám phá những cuộc vui mà thôi. Nghĩ vậy, tôi đi cùng Yoko.

Khi tôi và Yoko đang dùng bữa ở một nhà hàng Trung Hoa có tên gọi rất nhã nhặn “người Thượng Hải”, một cặp đôi bước vào. Cô gái dường như khiến không gian bừng sáng bởi nụ cười và từng bước chân của cô ấy. Họ đẹp đôi đến hoàn hảo, cho dù ánh mắt và bước đi của đàn ông thì vẫn hững hờ, ảm đạm. Tôi không nhìn thấy và cũng chẳng để ý đến họ vì còn đang mải miết dùng bữa. Chỉ khi Toko hét lên thứ ngôn ngữ nào đó mà tôi không hiểu rõ, chỉ nghe loáng thoáng một cái tên được nhắc đến, “Kat Kat” (sau này, tôi biết đó là tiếng Czech). tôi ngước mắt lên thì đã thấy yoko chạy đến ôm chầm lấy một cô gái rất đẹp. Nhìn kĩ một chút vào người đàn ông đi cùng cô gái ấy, tôi chợt nhận ra những đường nét rất thân quen. Đó chính là Khánh!

Yoko và Kat cứ mãi miết hàn huyên họ nói gì, tôi không hiểu. Tôi lặng lẽ và lén lút nhìn Khánh. Ánh mắt anh không giấu nổi sự ngạc nhiên khi nhìn mọi việc đang diễn ra lạ lẫm. Có lẽ, tôi và anh đang đứng ngoài cuộc hội ngộ, đoàn viên của họ. Khánh hoàn toàn không nhận ra tôi. Khánh thờ ơ với sự hạnh phúc khi gặp lại bạn cũ của Kat. Chúng tôi nói chuyện, làm quen, ngay cả khi tôi giới thiệu tên mình, dường như anh ấy cũng không hề nhớ. Cuộc gặp gỡ một người đồng hương tình cờ, chẳng lẽ lại không làm anh ấy vui hơn chút nào? Mặt vẫn đăm đăm như dao găm trên đĩa thịt mà chúng tôi đang dùng vậy.

Bởi vì họ nói tiếng Czech, tôi không hiểu, nên tôi đã yêu cầu Yoko nói với tất cả mọi người rằng hãy dùng tiếng anh để tôi có thể tham gia. Kat xin lỗi vì đã hơi vô ý. Cô ấy giải thích rằng trước đây họ học chung trường và luôn dùng tiếng bản xứ nên đã không chú ý lắm. Kat hào hứng nói Khánh cũng là người Việt Nam và tôi cũng vậy. Cô ấy cho rằng những người Á Đông thường trầm tính, khi ấy cả hai chúng tôi đều gần như không thể mở lời. Tôi thì im lặng vì bối rối, vì ngỡ ngàng khi gặp lại người đàn ông mà tôi đã mơ mộng suốt bao nhiêu năm qua. Tôi đã mong ngày này lâu lắm, nhưng nó đến quá bất ngờ làm tôi không chuẩn bị được inh được bộ dạng tử tế hơn. Còn Khánh thì im lặng như các anh gôn gĩ, như một Khánh từ ngày xưa, tôi đã từng quen biết.

Sau bữa ăn tối, chúng tôi chia tay vì đã muộn. YOKO và Kat lâu ngày không liên lạc nên họ đã lấy lại số điện thoại của nhau và hẹn đi chơi. Khi về khách sạn tôi hỏi Yoko là họ sang Berlin để làm gì vậy.

Kat nói bọn họ chuẩn bị tổ chức đám cưới. Bạn trai cô ấy muốn tổ chức ở Berlin. Cậu ta đang học ở đây mà, về cái gì đó liên quan tới máy móc. Cậu ấy mê Berlin còn hơn cả người yêu nữa. Mà cậu biết không, hồi trước tớ với Kat đều thích cậu ta. Kat thật giỏi. Kat là một “đối tượng” hợp lí cho những nguyên cứu về tình dục ấy. Hồi trung học, cô ấy đã phát điên lên vì sex.

-Nghiện sex? Sexsomnia ư?

Không không đó là một dạng khác nữa. Khi nào về trường, tớ sẽ đưa cậu một số tài liệu để nghiên cứu thêm à mà Kat ấy, ai mà có thể ngờ con ngựa hoang này lại muốn lấy chồng chứ? Xem chừng, có vẻ hạnh phúc và thỏa mãn lắm... Nhưng để dừng, liệu Khánh có “đu” không nhỉ? Đàn ông Việt Nam như thế nào?

Hai tai tôi như bị ù đi chẳng nghe nổi những gì phía sau Yoko nói, tôi chỉ lúng búng:

-Cưới ư? Họ không định đi học nữa à???

-Cưới xong thì vẫn học được mà. Nguyên nhân thì cũng chỉ như là một sự ràng buộc có thể khẳng định một mối quan hệ cao hơn yêu đương. Ai da, nhưng mà theo những gì tớ biết về Kat thì cô ấy không phải là người mà một người như Khánh sẽ yêu.

Yoko – một chuyên gia tâm lý trong tương lai đã nói như vậy đấy. Nói rồi, Yoko thở dài. Tiếng thở dài của Yoko như thất vào lòng tôi bại hoại. Tôi có một bí mật chưa nói. Một bí mật không dám nói, một bí mật không thể nói. Ngay cả với Yoko.

Tôi yêu Khánh!

Tôi yêu Khánh trước Kat mà. Đã yêu từ rất lâu rồi.

Vậy mà, lời yêu còn chưa kịp nói.

Anh ấy... đã đi lấy vợ mất.

Kể đến trước, bỗng trở thành người đến sau.

Đêm đó, tôi đã khóc. Tôi hiểu lí do vì sao mình khóc. Cái lí do vô duyên quá chừng, vì ghen, vì ảm ức cứ như thể bị cướp mất người yêu. À không, người mình yêu. Tôi cảm thấy buồn bã quá chừng, nhưng mọi thứ chỉ nên dừng lại ở sự buồn bã. Tôi tự nhủ...đừng nên đi quá xa. Thế sẽ đỡ hơi lắm.

Tôi đã quên không trả lời câu hỏi của Yoko. Đàn ông Việt Nam là những người tuyệt vời, như bố tôi, như anh trai tôi và... như Khánh nữa. Họ luôn đủ cho những người phụ nữ muốn yêu họ thật nhiều.

Ngủ lịm đi lúc nào không biết. Trong giấc ngủ của mình, tôi đã mơ về một thung lũng đầy hoa linh lan. Đám hoa đó đang khóc, Khánh đang ở đó và... cậu ấy cũng khóc...

Sáng hôm sau buổi đi ăn tối ấy, tôi nằm ru rú trong sự co ro của một trái tim thất bại. Tôi cứ thắc mắc tự hỏi mình mãi, trong giấc mơ hay kể cả khi thức dậy, những gì mà tôi nhìn thấy đêm qua là thật sao? Những gì Yoko nói là thật sao? Một lễ cưới thật sao?

Yêu một người mà không được ở bên cạnh họ, đó là điều dày vò và đau khổ biết bao. Nhưng yêu một người mà ngay cả khi ở bên cạnh họ, rất gần họ, vẫn không thể chạm vào, điều đó còn khiến người ta tan nát biết dường nào? Những nỗi miên man ấy kéo lê thê tao đi cả ngày. Yoko trở về vào lúc 1 giờ chiều. Cậu ấy thở dài:

Tớ vừa đi với Kat về, thật không ngờ, cậu ấy thay đổi nhiều đến thế. Tình yêu thật có sức mạnh kì diệu. Điều tớ cố tìm hiểu bao nhiêu năm, cũng không thể trọng vẹn được.

Tôi bật dậy:

Chuyện gì thế?

Sự tò mò cuốn tôi vào những câu hỏi không nguyên do. Yoko có lẽ đang mệt mỏi, cô ấy không quan tâm đến phản ứng của tôi, chỉ buồn bã trả lời:

-Kat yêu Khánh nhiều hơn điều cậu ta muốn. Tớ nghĩ, cuộc hôn nhân này sẽ giết chết cả hai bọn họ.

Tại sao?

Yoko không trả lời, chán nản thay quần áo. Khi vào, cô ấy nằm ngủ thiếp đi.

Tôi cũng không cố gắng gọi cô ấy dậy để gắng hỏi thêm dù rất muốn biết. Tuy nhiên, tôi nghĩ Yoko cần được yên. Trong trái tim mỗi người đều có những ngăn đưng rất nhiều tổn thương. Yoko cũng vậy, tôi không biết cô ấy và Kat thân nhau đến đâu, liệu Kat có biết điều này không? Nhưng sau 2 năm ở bên cạnh Yoko, tôi biết Yoko đã trải qua một tình yêu đau đớn. Nỗi đau ấy đủ để mỗi khi nhìn thấy sự tổn thương của bất kì ai khi yêu, đều khiến Yoko như bị chạm vào nỗi nhớ cũ, đau buốt vô cùng. Những lúc như thế, cô ấy thường cố gắng... nhắm mắt để ỉnh ngủ... thiếp đi. Trong giấc ngủ, cô ấy liệu có được bình yên? Yoko rất sợ bị phản bội. Một người luôn sợ bị phản bội thì sẽ phòng vệ như thế nào? Sẽ phản bội, trước khi bị phản bội thì sao!

Thời gian đi qua, Yoko đã không có một tình yêu nào nguyên vẹn. Có rất nhiều người con gái và cả con trai nữa giống như Yoko, lạc long trong mê trận yêu thương ở đời.

Nhìn Yoko ngủ, tôi thấy lòng mình phẳng lặng. Sự phẳng lặng làm cho nỗi buồn chợt bị nuốt vào trong. Bỗng nhiên nước mắt chảy vòng quanh, tôi nhớ về giấc mơ nhìn thấy Khánh khóc bên thung lũng linh lan. Những cánh hoa ấy ủ rũ, luôn luôn ủ rũ nhưng không lụi tàn-tôi hy vọng Khánh cũng vậy. Tôi hướng về phía bầu trời. Mặt trời ở nơi nào cũng giống nhau, đó là ánh sáng mạnh mẽ, rực rỡ của niềm tin để người ta hướng tới mà hy vọng.

6. Chương 6

Chương 6 - Tận cùng nỗi đau

Khánh buồn rầu nhìn cửa sổ, có một thứ gì đó bên trong vỡ oà. Mẹ nói với nó trong điện thoại:

- Mẹ đã nghe cô kể lại. Con vẫn ổn chứ?

- Tại sao ngày đó mẹ lại cho con phẫu thuật làm gì... Cứ cắt bén nó đi, có phải hơn không???

-Nếu thích, bây giờ, con vẫn có thể cắt nó đi... Còn kịp mà.

Mẹ nói, rồi im lặng. Con người đôi khi sống rất hay mâu thuẫn. Không có thì hận mình không có, có rồi thì lại muốn vứt bỏ nó đi.

Đúng là Khánh đang khóc.

Thật cảm thấy quá hèn nhát.

...

Suốt hai năm qua, kể từ cuộc nói chuyện với mẹ Kat ngày hôm ấy, Khánh đã lợi dụng Kat. Lợi dụng Kat để thoả lấp nỗi cô đơn chan chứa trong lòng mình. Nó và Kat đều biết như vậy. Kat từng nói với Khánh rằng: Khánh không phải là con người dễ bị người ta khuất phục, nhưng lại là một kẻ rất dễ mềm lòng. Kat giống như một con mèo, mèo rất hay đi theo người khác. Hình ảnh Kat leo đèo theo Khánh, cậu đã quá quen rồi. Đôi khi, Khánh muốn vứt “mèo con” đi, nhưng lại lo “nó” đói, “nó” khổ. Xét cho cùng, thì Khánh cũng chỉ là đàn ông. Đàn ông thường không nhớ làm đau phụ nữ. Vì cái sự không nhớ ấy, mà nhùng nhằng, không dứt khoát, để nỗi đau thành khối u, người phụ nữ lại sẽ khổ sở hơn nhiều.

Tuy nhiên, cho đến khi Khánh và Kat quyết định kết hôn, mọi việc vẫn diễn ra hết sức bình thường. Trơn tru và suôn sẻ.

Nhiều năm nay, Khánh không hề về nhà thăm mẹ, Lý do cũng bởi vì bà không muốn Khánh bỏ dở công việc học giữa chừng. Bà có sang thăm con một vài lần vì quá nhớ. Khánh nhớ cha. Đúng hơn là, anh nhớ hình ảnh của ông quanh năm tàn tạ. Khánh chợt xót xa khi đã bỏ mẹ để đi quá sớm và quá lâu. Kat muốn lấy Khánh. Cô ấy có vẻ mơn mõi như đã chờ đợi rất lâu lắm. Khánh nghĩ đến mẹ, bà phải chờ đợi đã hơn hai mươi năm rồi, anh cũng không muốn “mèo con” phải quá khổ sở vì mình.

Khánh hỏi mẹ và cô.

Hai người đồng ý.

Kat tới Berlin nơi mà Khánh đang theo học.

Mọi thứ đều ngổn ngang trong lòng.

Khánh không biết tình yêu là gì? Đối với chuyện cưới xin lại càng không hề có nhiều cảm giác. Khánh muốn ở bên Kat, học cách yêu thương cô ấy, Khánh cứ cố, cố mãi trong những cảm xúc không hề tồn tại, đeo đẳng suốt đời mình...

Đã một tháng nay, Kat và Khánh không quan hệ. Kat thắc mắc thì Khánh nói cậu ấy mệt. Đôi khi, cậu lại nhìn Kat như thể cô chỉ biết đến sex thôi. Những lúc như thế, Kat cảm thấy mình oan uổng. Dù sao thì

con người ta cũng có nhu cầu, nhu cầu của Kat cần tồn tại, ngay cả khi Kat không còn là con mèo con lang chạ nữa. Đã từ rất rồi, Kat chỉ biết có mình Khánh.

Nhưng có một điều con mèo con ấy không hề biết, đó là Khánh đang rất bất an. Trước nay, cậu không hề hứng thú với chuyện chăn gối. Có thể cũng bởi Khánh chẳng yêu Kat chút nào, chỉ là tình thương với những kẻ bơ vơ giống như mình. Tuy nhiên, tình thương ấy cũng đủ để làm Kat hài lòng và cũng đủ để cho Khánh “cố” làm thỏa mãn cơn khát “yêu” trong Kat. Vậy mà giờ đây, Khánh hoàn toàn không có cảm giác gì khi được Kat chạm vào hay quyến rũ.

Khánh giấu Kat chuyện đi khám.

Cậu nghĩ mình bị bệnh. Cũng chỉ là một chút linh cảm thoáng qua thôi.

Ấy vậy mà, cậu lại bệnh thật.

Thậm chí: Bệnh rất nặng!

- Cậu đã từng trải qua một ca phẫu thuật tinh hoàn phải không? - Bác sĩ hỏi và nhìn thẳng vào Khánh.

Nghe câu nói đó của vị bác sĩ, Khánh vô cùng tức giận. Đêm ấy, Khánh trở về và gặp một giấc mơ rất lạ. Trong giấc mơ, một giọng nói xa lạ vang lên:

“Chúa ở trong con. Hãy tin tưởng để được che chở.”

Giấc mơ ấy làm Khánh bật dậy. Giọng nói ấy vang lên như một thứ âm thanh tín ngưỡng mà cậu muốn lãng quên. Giọng nói ấy của ai? Phải chăng là người cha diên của cậu? Khánh bần thần. “Cậu đã từng qua một ca phẫu thuật tinh hoàn có phải không?” Quỷ tha ma bắt ông bác sĩ với cái luận điệu chó chết của ông ta. “Tôi làm thế quái nào biết được?” - Lúc ấy, Khánh đã cáu gắt nói với bác sĩ như vậy rồi bỏ đi.

Khánh quay trở lại gặp ông bác sĩ vài ngày sau đó, cậu cảm thấy tuyệt vọng và cần được trấn an bởi một thứ gì đó có cơ sở chắc chắn, chứ không phải là Chúa. Một câu trả lời cho căn bệnh quái ác mà cậu đang trải qua chẳng hạn.

- Đây là một trường hợp hiếm gặp. Rất ít người mắc căn bệnh như cậu.

- Hiếm thế nào cơ? Tôi đã trải qua quá nhiều thứ hiếm gặp trên thân thể mình rồi.

Ông bác sĩ trầm ngâm:

- Cậu thử ví dụ cho tôi biết một điều hiếm gặp trên thân thể cậu xem?

Vị bác sĩ nắm cổ tay rồi vuốt rìa mép. Trán ông nhăn lại như đang suy nghĩ điều gì. Khánh bất giác cảm thấy bị xúc phạm, ý nghĩ con người trước mắt đang giấu cọt mình làm Khánh tức tối. Song, chỉ trong một giây, cậu nhận ngay ra rằng, người đàn ông này không có ý đùa cọt. Câu hỏi của ông hoàn toàn nghiêm túc. Khánh hít một hơi thật sâu, thở dài. Cậu chậm rãi nói:

- Tôi nghĩ là ông đã biết rồi. Khi bé, tôi đã phải trải qua một ca phẫu thuật tinh hoàn do bị dị tật bẩm sinh. Mẹ tôi đã cố gắng giấu tội điều đó. Nhưng khi tôi lớn lên, dần dần nó lộ ra bởi sự đàm tiếu xung quanh. Ở đất nước chúng tôi, mọi thứ không đơn giản. Một số điều luôn diễn tiến một cách tẻ nhạt khi người ta muốn che giấu nó đi. Ông đã nhận ra ca phẫu thuật ngày nhỏ của tôi, trong lần trước, khi khám cho tôi. Đó là điều làm tôi xấu hổ và không muốn cho ai động chạm tới điều đó. “Dị tật tinh hoàn” chẳng phải là một điều rất hiếm đó sao?

Khánh kết thúc câu trả lời bằng một câu hỏi. Cậu ngược mắt lên nhìn bác sĩ của mình. Ông hoàn toàn im lặng chờ cậu, rồi ông nói:

- Cậu hoàn toàn nhầm rồi con trai. Tôi không hiểu suy nghĩ của người châu Á các cậu về bệnh tật. Nhưng tôi có thể khẳng định với cậu rằng, điều tôi sắp nói với cậu dưới đây, là một điều tệ hại, một sự hiếm gặp mà tôi chưa từng thấy. Còn về việc dị tật tinh hoàn, thì cậu đã nhầm con trai ạ.

- Ý ông là sao, thưa ông? - Khánh bối rối, và lo lắng nữa. Trong câu hỏi của cậu thấp thoáng sự thấp thỏm vụng về.

- Ủm, ý ta là cậu đã nhầm về chuyện dị tật đó. Nó không hiếm. Trên thế giới, trung bình, 500 đứa trẻ sinh ra, thì có một trẻ bị mắc dị tật ở cơ quan sinh dục. Cậu chỉ là 1/500. Không lạ lắm.

1/500 ư? Hãy thử nghĩ xem, có hàng triệu đứa trẻ sinh ra trên đời, thì cũng có hàng trăm, hàng nghìn đứa trẻ giống như mình sao? Khánh thầm nghĩ.

- Nhưng, hiện tại, có một điều đáng lo ngại ở bộ phận sinh dục của cậu. Có thể do biến chứng của ca phẫu thuật, cũng có thể do một yếu tố nào đó mà ta chưa tìm ra lý do. Ở cơ quan sinh dục của cậu có một khối u.

- Một khối u???? - Mắt Khánh mở to, cậu gần như quá shock. Đó là tất cả những gì cậu có thể nói ra lúc đó. Một khối u, thực sự là tồi tệ đến như vậy sao?

- Đó là cách chúng tôi gọi nó. Nó thậm chí còn tai quái hơn một khối u thông thường. Nó làm nghẽn một phần ống dẫn tinh, khiến tinh dịch khó lòng thoát ra ngoài. Bên cạnh đó, khối u cho những cảm xúc mang dục tính của cậu không thể phát triển. Nó khiến ngừng ham muốn trong một khoảng thời gian ngắn. Điều này dẫn đến việc dương vật cậu không thể cương cứng, khiến cậu không muốn quan hệ tình dục.

- Nghĩa là... tôi giống như một kẻ bất lực?

- Ủm...

- Chình xác đó là bệnh gì? Có thể chữa nó không?

- Tôi nghĩ điều này rất nặng nề đối với cậu. Tuy nhiên, tôi muốn nói ra để cậu chuẩn bị tinh thần đối với cuộc chiến này. Như tôi đã nói với cậu, cái mà cậu gặp phải, chúng tôi không biết lý giải nó là gì. Nhưng theo lý thuyết, khi có một khối u dù có dị dạng hay quái lạ như thế nào, thì khi nó xuất hiện ở một bộ phận nào đó, thì đó là ung thư. Cậu bị ung thư cơ quan sinh dục.

Đầu óc Khánh quay cuồng, Khánh cảm thấy buốt. Đau buốt. Chuyện gì đang xảy ra với cậu? Một thế giới mới hình thành đập tan bức tường thành cũ kỹ của cậu đã mất bao công sức xây dựng. Cậu sắp lấy vợ. Chấp nhận một cuộc sống không có gì nổi bật, để làm một người bình thường. Vậy mà, giờ đây, cái gì đang xảy ra thế này?

- Cậu sẽ trải qua sự biến đổi tâm lý phức tạp nên cậu cần vững vàng đón nhận nó. Sẽ có rất nhiều đau đớn trong quá trình điều trị. Thậm chí, cậu có thể không đi tiểu được vì ống dẫn tiểu bị nghẽn khi khối u phát triển. Nó đang phát triển rất nhanh. một thời gian ngắn nữa, cậu sẽ cảm thấy nó.

- Nó di căn?

- Nó sẽ di căn, di căn qua đường bạch huyết, lan đến gan, thận và phổi. Đó là một viễn cảnh tồi tệ, nhưng tôi không thể hứa hẹn điều gì tốt đẹp hơn với cậu.

- Nó sẽ khỏi chứ? Có thể chữa khỏi không?

- Có thể 95% người mắc ung thư dạng này. Nhưng đối với khối u của cậu... tôi thực lòng không dám chắc.

...

Khánh gọi điện cho cô ở Prague, để nói bà không phải sang Berlin nữa, cả mẹ cũng thế, vì hôn lễ sẽ không được diễn ra như dự kiến. Một lúc sau, khi cậu đang tuyệt vọng, nhìn trần trối ra cửa sổ. Mẹ gọi điện, yêu cầu cậu phải giải thích tất cả những gì đang diễn ra.

Tuy nhiên, Khánh trốn tránh.

Cậu không muốn ai biết!

Kể cả mẹ!

Nhất là mẹ...

Phải chia tay Kat ngay ngày hôm nay

...

Đôi khi, không phải cứ bạo tàn thì mới làm đau người khác. Cách Khánh sống và hành động cũng đủ làm Kat cảm thấy một sự tổn thương khó lòng gượng dậy. Kat cố bám lấy thành giường, bước xuống. Cô muốn ra cửa sổ, nhìn ngắm bầu trời mà trong thoáng chốc cô đã từng tưởng tượng nó thuộc về cô và Khánh. Giờ đây, chỉ còn mình Kat trong nỗi nhớ đơn côi đến choáng váng. Hồi tưởng lại cảm giác nhói tim khi Khánh nói một câu chia tay giản đơn qua điện thoại. Trong khi, hai người đang ở cách nhau đâu có xa?

Kat chỉ là một con mèo nhỏ.

Kat hoàn toàn chỉ là mèo nhỏ mà thôi.

Nếu Khánh đi rồi, cô sẽ phải làm sao đây?

Trong giờ phút này, Khánh không ở đây, Kat lặng lẽ nhớ lại khuôn mặt Khánh. Kat biết, Khánh chưa bao giờ yêu cô. Nhưng cô cũng nhận thức rõ ràng việc Khánh chưa từng yêu ai. Ngay cả khi nói câu chia tay, Kat vẫn chắc chắn một điều rằng lúc đó Khánh cũng chưa có thêm một người phụ nữ nào khác. Vậy thì vì lý do nào chuyện hủy hôn này diễn ra? Việc hủy bỏ lễ kết hôn đơn giản hôn cả cái gật đồng đồng ý cưới Kat của Khánh. Nó đơn giản đến đáng sợ. Không quan hệ suốt gần hai tháng nay làm Kat như muốn ngạt thở. Cô đã chịu đựng nó. Chịu đựng nó mặc cho rất nhiều ham muốn cuộn sóng trong cơ thể. Để rồi đột ngột, cô đón nhận một điều không tưởng.

Chia tay ư?

Nó là cái gì thế?

Chia tay có hình thù gì?

Nó như thế nào?

Nó có vị không?

Mặn, chua hay đắng, chát?

Một điều gì đó rất xấu, rất xấu, rất rất xấu đang ào ạt bao vây cuộc sống của Kat... Cái ẩm giác bị người khác bỏ rơi, nó kỳ lạ lắm, khó tả lắm... Nó làm cho người ta... muốn chết!

7. Chương 7

Chương 7 - Số phận chia đôi

- Kat tự tử. Ôi Chúa ơi, cậu ta tự tử.

- What????? Chuyện gì vậy, Yoko nói cho tớ biết đi! Bình tĩnh nào, bình tĩnh đừng khóc!

Tôi không nghĩ rằng kỳ nghỉ của tôi và Yoko lại gian truân và xảy ra nhiều điều đến vậy. Từ việc gặp lại Khánh đây bất ngờ, cho tới đám cưới của Kat và Khánh. Và bây giờ là Yoko đang chạy đến bên tôi, nức nở nói về việc Kat tự tử. Tất cả xảy ra trong một thời gian quá ngắn, chỉ vài ngày. Ngắn đến nỗi tôi không thể nào tin và kịp thích nghi với những việc diễn ra xung quanh mình. Lạy Chúa!

- Tớ vừa ở bệnh viện về. Tớ đã cố gắng để không khóc. Nhưng bây giờ thì không thể. Tớ không kiềm chế được nữa rồi.

- Bình tĩnh nào, có tớ đây, cậu hãy nói cho tớ biết, chuyện gì xảy ra. Được chứ?

Tôi cố gắng hết sức trấn an Yoko bằng việc ôm lấy cô ấy, nhẹ nhàng nói để cô ấy bình tâm. Yoko cứ khóc nức lên, thực sự, làm tôi rất sợ.

- Kat tự tử. Cô ấy tự tử vì Khánh từ hôn. Bằng một cảm giác nào đó rất lạ, tớ linh cảm rằng, chuyện này thật đáng sợ. Kat ở bệnh viện. Khánh thậm chí còn không có ở đó. Tớ cảm giác cái chết có thể dẫn đến thêm lần nữa. Mỗi khi chạm vào những cú shock, có một điều gì đó luôn cho tớ những linh cảm quá chuẩn xác. Lần này, sự chuẩn xác ấy thực sự làm tớ sợ hãi.

Tôi không biết nói gì, ngoài câu: “Mọi thứ sẽ ổn thôi!” Thứ âm thanh mang tên “tôi tệ” là một cái gì đó rất ám ảnh. Những ám ảnh giết chết. Tôi cũng sợ. Giống như Yoko.

Tôi không nghĩ là mình hiểu Khánh, nhưng tôi đã yêu anh, có lẽ yêu từ rất nhiều năm qua. Tôi yêu Khánh, tôi rất muốn hôn nhân của họ không diễn ra. Nhưng như mọi lần, những tin làm người khác không vui cũng không mang đến cho tôi cơ hội nở nụ cười. Bởi tôi nghĩ rằng, ở nơi nào đó, Khánh đang rất buồn. Chỉ cần nghĩ thế thôi, đã đủ khiến cho tôi bất an và thương anh ấy. Từ khi gặp lại Khánh, tim tôi luôn có những đợt co thắt không rõ ràng. Có thể đó là những đợt sóng hoang mang của vô vàn cảm xúc. Vì sao Khánh lại từ hôn Kat - cô ấy thật tuyệt vời, cô ấy tuyệt vời thế cơ mà? Tại sao? Tại sao chứ? Những thắc mắc cứ lòng vòng, luẩn quẩn quanh tôi.

Sau cơn hoảng loạn, Yoko ngủ. Việc làm một chuyên gia tâm lý bất đắc dĩ như thế là quá đủ với Yoko rồi. Cô ấy có quyền nghỉ ngơi. tôi khoác chiếc áo măng tô dài, bước ra ngoài trời lầy phay tuyết rơi. Berlin không phải nơi duy nhất âm tôi tới có tuyết. Nhưng hình như, tuyết ở Berlin trong mắt tôi giờ phút ấy buồn hơn, náo nức hơn. Tôi lang thang trên những con phố, bất ngờ khi quá dễ dàng nhìn thấy một bóng dáng thật quen. Cũng phải thôi, tôi đang đứng ở một trong những địa điểm thu hút du khách nước ngoài hắt tại Berlin. Tôi gặp Khánh ở chốn công cộng như thế này, cũng đâu có gì lạ?

Khánh ủ rũ như một đóa hoa linh lan thiếu sức sống. Trắng bệch, phờ phạc và dường như đã rũ hết lá. Mùa đông phủ lên lớp hoa một không khí cô đặc băng giá. Tôi tiến lại gần:

- Chào! - Tôi rụt rè giơ tay ra.

Khánh neho mắt, “Anh ấy không nhận ra mình” - tôi thầm nghĩ.

- Mình vừa gặp cậu hôm trước, khi đi ăn với Yoko và... Kat. - Tôi kéo dài âm điệu chữ “và”, ngập ngừng khi nhắc tới tên cậu Kat.

- Oh, chào cậu! - Khánh không hề có vẻ gì lúng túng hai ái ngại khi nghe đến cái tên đó. Cậu ấy bản lĩnh hơn tôi tưởng, hay cậu ấy vẫn nghĩ tôi chưa hề biết chuyện đã xảy ra và giờ kat đang ở trong bệnh viện?

- Hình như cậu không nhận ra mình - Tôi hỏi, hơi ngập ngừng...

- Không phải thế, mắt mình bị cận, phải nhìn gần mới thấy.

- À không? mình muốn nói, cậu không nhận ra chúng ta đã quen nhau từ trước.

- Từ trước? - Khánh hỏi, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên trên khóe miệng khẽ nhích lên.

- Ủ, mình học chung với cậu từ hồi cấp hai. Cậu rất ghét mình thì phải. Nhớ không? - Tôi khẽ cười. Nhớ tới hình ảnh cũ. Và tùm tùm nhìn Khánh.

Khuôn mặt Khánh dường như giãn ra. Nào anh ấy như thể đang hoạt động hết công suất, lúc tìm trong khe tủ ký ức những chuyện xưa cũ mà anh đã giấu đi từ rất lâu. Ở một nơi sâu, gần như Khánh đã hoàn toàn vứt đi kỷ niệm về tuổi trưởng thành buồn rầu ấy. Khánh vẫn không thể nào nhớ ra tôi là ai. Anh ấy chỉ lặng lẽ lắc đầu mà mỉm cười lúng túng.

- Linh Lan. Tổ tên là Linh Lan, “Hoa Linh Lan” ấy, cậu nhớ ra chưa? - Tôi khẽ nói, rụt rè và rất nhỏ. Khánh thậm chí có thể nghe thấy hơi thở của tôi, nó lớn hơn tiếng nói và nhỏ hơn tiếng tuyết rơi trong bầu không khí lạnh.

- Xin lỗi, mình không nhớ! - Khánh bối rối.

Một cái tên “đặc biệt” như vậy mà anh ấy không nhớ chút nào sao? Tôi cảm thấy thoáng buồn. À không, phải nói là một nỗi buồn rất sâu sắc ghim chặt trong lòng tôi mới đúng. Bởi vì tôi nghĩ mình quan trọng hơn một chút, và có chỗ đứng trong sự căm ghét của Khánh. Tôi nghĩ chuyện xảy ra năm lớp chín đã làm Khánh rất ghét tôi. Anh ấy ghét tôi đến mức không thể quên tôi. Hay ít ra là nhớ cái tên tôi chứ? “Xin lỗi, mình không nhớ!” - Anh ấy đã nói với tôi như thế. Tâm trạng tôi lúc ấy là sự sụp đổ hoàn toàn của ký ức do chính tôi tạo dựng lên.

Nhưng chẳng phải mọi sự đổ vỡ đều mang một sự gắn kết mới, hòa chung hơi thở của hai miền đất thành một nhịp đập:

Tây Đức và Đông Đức từ đi Bức tường Berlin = Nước Đức.

Nếu nói một cách khả quan rằng: (Tôi + Khánh) - ký cứ lớp 9 = (...)

Nghĩ vậy... bỗng nhiên tôi đỏ mặt và cố gắng mỉm cười:

- Ủ, cũng phải, bọn mình chỉ học cùng nhau một năm lớp Chín thôi, câu không nhớ là phải rồi. Không sao!
- Tôi lại cười. Thì ngoài cười ra tôi còn biết làm gì hơn thế?

8. Chương 8

Chương 8 - Một cái gì đó, giống như là yêu

“Linh Lan” cái tên của loài hoa mà Khánh không hề yêu thích. Một loài hoa sinh ra từ nỗi đau của những kẻ thất bại, bị ruồng bỏ. Loài hoa ấy ủ rũ chạy dài trên thung lũng như giọt nước mắt đọng trên trái tim hoang vu. Mọi hình dung về loài hoa linh lan không làm Khánh thấy cảm động, chỉ coi thường một sinh vật yếu ớt ngay từ trong cốt tủy, Khánh cũng là một kẻ bị bỏ rơi, cũng trốn chạy tơi bời trong suốt thời trung học. Có thể, Khánh ghét hoa linh lan, vì trong truyền thuyết của loài hoa này, cậu vô tình bắt gặp chính mình chẳng? Còn cô gái này, cô ta mang tên loài hoa ấy. Cô ta có yếu ớt và là kẻ trốn chạy như vậy không? Cậu không tài nào nhớ ra cô ấy là ai trong mơ ký ức cũ. Có lẽ, phần ký ức về cô gái này, Khánh đã vứt đi từ hồi nào không hay. Chắc rằng nó phải nhạt nhẽo và chán nản. Hẳn nhiên, thời cấp hai của Khánh chẳng có gì vui cả.

Khánh cảm nhận được một điệu cười gượng gạo chen lẫn sự thất vọng khủng khiếp của cô gái đó, khi biết rằng Khánh không thể nhận ra mình. Nhưng bất kháng lực lại ký ức ở thời điểm này, thật quá mức cực hình đối với cậu. Trong Khanh giờ đây hai khối u vô phương cứu chữa. Một khối u “nam tính”, và một khối u “nữ giành phần”. Khánh không biết phải làm gì với Kat, phải nói gì với cô ấy, phải giải thích ra sao? trong giờ phút này, Khánh muốn một mình hơn tất cả, thì cô gái này - Linh Lan- lại ở đây.

Cô ấy không ủ dột, không đáng ghét như một kẻ chạy trốn trong dáng vẻ linh lan như cái tên của mình. Nhưng cô ấy đến cùng sự thất vọng và chờ đợi.

- Không nhớ cũng không sao. - Linh Lan mỉm cười. - Gặp lại bạn cũ sau nhiều năm như thế. Chúng ta thật có duyên. -Cô ấy nói.

Điệu cười chuyển biến nhanh hơn bao giờ hết. Nếu một phút trước đây nó còn đọng đầy thất vọng, thì bây giờ đã là một nụ cười khác hẳn - tràn đầy hạnh phúc, dịu dàng và chân thật.

Khánh bất giác cảm thấy mình đang tìm kiếm điều gì lạ lẫm. Trong đôi mắt ấy, nụ cười ấy, và con người ấy... sự thân quen quẩn lầy cậu.

- Lạnh không? Cậu muốn đi ăn chứ? - Khánh nhìn Linh Lan chăm chú.

Khánh thấy tội lỗi khi thốt ra câu nói đó nhưng không tài nào rút lại được nữa, và Khánh cũng chẳng hề có ý muốn rút lại. Cậu thật lòng muốn mời Linh Lan đi ăn, hay chí ít, ngồi ở một nơi nào thật yên tĩnh. Có thể dễ dàng mời một cô bạn gái khác đi ăn - chuyện vốn dĩ chưa từng xảy ra trước đó. Điều nặng nề hơn lại là trong lúc cậu vừa làm một cô gái yêu cậu tha thiết đau khổ, đang nằm bẹp trong bệnh viện với một sự tuyệt vọng không kể xiết. Nhưng Khánh không thể nào vượt qua cảm dỗ, muốn ngồi cạnh và tựa đầu vào vai Linh Lan. Có lẽ, trước đây, cậu đã mất thăng bằng về cảm giác, những quan hệ chạy lòng vòng chẳng thể nào sâu sát hơn. Giờ đây, tuy thấp thỏm giữa bờ vực của một kẻ sắp không còn sự sống... thì cái gì đó trong Khánh hồi sinh, hồi sinh như thể nó chưa bao giờ chết đi... Đó là NIỀM TIN. Người ta vẫn nói, niềm tin là thứ mà khi mất đi sẽ chẳng thể nào quay trở lại. Vậy mà cái cảm giác niềm tin trở lại sao tràn lan trong Khánh - một kẻ sắp chết - nhiều đến như vậy?

- Ủ, tại sao không? - Cô khẽ mỉm cười. Nước da hồng ửng lên trên nền tuyết trắng.
- Cậu muốn ăn ở đâu?
- Mình thì dễ thôi, tùy cậu.

Hai người bọn họ bước đi trên tuyết, thong dong và chậm rãi. Không ai nói với ai điều gì. Riêng về phần mình, Khánh cảm thấy an toàn. Tạm thời giờ phút này, nỗi đau sẽ lắng đọng và đóng băng. Nó hoàn toàn rời xa khỏi cậu. Tạm thời là như thế đã!

Khánh hơi quay đầu, đưa mắt nhìn sang phía cô gái.

Ánh mắt họ chạm nhau.

Một sự va chạm dịu dàng.

...

Nếu một ngày nào đó, tình cờ có một ai đó, lặng lẽ như một cơn gió, nhẹ nhàng mơn man đến bên thân xác bạn, hình ảnh người đó xâm chiếm trái tim và con người bạn, chiếm lĩnh bạn hoàn toàn. Bạn mơ màng trong sự giam cầm của người đó, bạn yêu nó, yêu sự giam cầm ấy. Đó là khi bạn đã yêu người ấy... Bạn sẽ phải làm gì... Khi tình yêu ấy... bắt buộc phải chết đi... Đơn giản chỉ là vì.. bạn sẽ chẳng thể nào làm được gì... cho người mà bạn bất ngờ và tình cờ... đã trót mang lòng yêu mến... Bởi vì... có lẽ... ngày mai... bắt buộc... bạn sẽ phải mãi mãi rời xa để lại nỗi đau cho người mà mình yêu thương?

...

Tình yêu là một điều tình cờ được nung nấu qua nhiều kiếp người đau khổ. Trái tim đã chọn cho ta một nơi nương náu từ ngay khi sinh ra nhưng phải mãi sau này, khi trưởng thành, ta mới có thể tìm về nơi ấy. Tình cảm đó nảy sinh khi nào chẳng ai hay biết, Khánh cũng thế mà Linh Lan cũng vậy. Khánh chẳng bao giờ tìm hiểu về những cảm giác của mình, cho dù hằng ngày cậu vẫn xâu chuỗi cuộc đời mình... rất lạ. Họ ngồi bên nhau trong không khí lạnh lẽo ấy, cảm giác ấm nóng xoắn lấy thân thể họ lúc nào chẳng hay. Hai bàn tay đặt xa nhau mà dường như đang gần xích lại. Đôi chân Linh Lan đập liên hồi xuống sàn, cô đang run rẩy. Linh Lan cảm thấy hạnh phúc này thật khó miêu tả. Hạnh phúc hồi sinh từ bên trong hai con người đang lặng im cùng những nụ cười, nhìn nhau không nói. Họ không nói về quá khứ, cũng chẳng bàn cãi gì tới tương lai. Họ chỉ đang sống trong giây phút của mình. Giây phút hiếm hoi bình yên của cuộc đời nhiều gió bão. Linh Lan bắt đầu nói, một giọng nói trong trẻo cao vút, đã từ lâu lắm rồi, Khánh mới trò chuyện với ai đó bằng tiếng mẹ đẻ. Khánh lắng nghe và khẽ đáp lại Linh Lan bằng ánh mắt trìu mến:

- Khánh có hay về Hà Nội thăm bác gái không?

-Từ hồi sang mình vẫn chưa về lần nào.

- Ôi, mình cũng vậy, ở Hà Nội bây giờ cũng chẳng còn ai. Nhưng mình vẫn đọc báo Việt Nam và xem tin tức đấy. Nghe nhạc nữa.

- Thỉnh thoảng mình cũng nghe nhạc Việt Nam, nhưng mình không thích lắm.

- À, đúng rồi, có nhiều bài buồn cười lắm.

- Nhưng cũng có một vài bài rất hay, Linh Lan thích bài nào nhất?

- Mình thích mấy bài của Lê Hiếu hát đó.

- À, cái cậu ca sĩ bé bé đó hả?

- Ôi, Khánh nói gì buồn cười thế? Cậu đó hình như hơn tuổi mình đấy.

- Chắc không phải đâu, tại trông nhỏ mà.

- Nhỏ người mới hát hay, trẻ lâu chứ, mình thích bài Cơn đau cuối cùng.

- Nghe kỳ kỳ sao đó, mình chưa nghe.

- Bài hát đó thật buồn, Khánh lên mạng tìm nghe thử đi, nếu rảnh. Mình chưa có người yêu, nghe càng thê thảm hơn.

- Chưa có bây giờ thôi chứ?

- Không, chưa có bao giờ. - Linh Lan húng hắng cười. - Mình từng rất thích một người. Nhưng chỉ là đơn phương thôi, đến bây giờ, mình vẫn chỉ thích một mình người đó.

- Ồ...

- Khánh có tin vào Chúa không? Mình thì tin lắm, chắc chắn Ngài sẽ chẳng để ỉnh cô đơn mãi đâu. Nhỉ?

Khánh lảng tránh câu hỏi của Linh Lan, đơn giản bởi vì Khánh chẳng muốn nhắc về Chúa hay bất cứ thứ gì tương đương như thế.

- Mình thích bài Right here waiting for you.... Linh Lan biết bài đó chứ?

- Ôi, Richard Marx? Bài ấy thì kinh điển quá rồi.

Hai người ngồi bên nhau, nghe ngao giai điệu của Right here waiting for you. Giọng của họ vang lên hòa vào không gian tuyệt vời... rất ấm!

"Oceans apart day after day

And I slowly go insane

I hear your voice on the line

But it doesn't stop the pain

If I see you next to never

How can we say forever

Wherever you go

Wherever you go

I will be right here waiting for you

Whatever it takes

Or how my heart breaks

I will be right here waiting for you"

...

Khánh trở về bệnh viện sau bữa ăn cùng với cô gái có tên loài hoa xinh đẹp ấy. Một bữa ăn chỉ là một bữa ăn. Nó không nói lên điều gì cả. Hay đúng hơn là, nó chưa nói lên một điều gì quá rõ ràng. Chỉ là cảm giác. Gần gũi, rất gần gũi. Thân quen, quá thân quen. Rung động.... Rất rung động.

Khánh bước vào phòng. Căn phòng mang một dáng vẻ mảnh mai như chiếc lồng nhốt con mèo hoang dại. Kat đứng bên cửa sổ, mơ hồ trong vũng nước mắt do chính cô tạo ra. Cứ như thể con mèo đang ướp nhẹ, yếu ớt, chỉ biết thở hổn hển.

- Em về giường nằm đi, còn yếu lắm, đừng đứng đó.

- Em không thể chấp nhận được kết thúc như thế này...

- Có những chuyện kết thúc không vì lý do nào cả. Em nằm nghỉ một chút đi.

Kat quay sang nhìn Khánh. Ánh mắt đắm đuối van xin. Khánh biết rằng mình đã làm Kat tổn thương rất lớn, rằng anh đã không giữ được lời hứa năm nào với mẹ Kat. Nhưng có một điều Khánh biết, Kat sẽ còn đau đớn nhiều hơn nếu không sớm chấm dứt ngay lúc này. Đột nhiên, anh cảm thấy đau, rất đau.

Cơn đau mà bác sĩ nói.

Nó đã bắt đầu đến...

Thực sự quá nhanh.

Nhanh hơn Khánh tưởng.

Anh khụy xuống, rồi ngã... mắt Khánh mờ dần.. tai không còn nghe thấy gì nữa. Chỉ còn nỗi đau lấn át mọi cảm giác... Chỉ còn giọng Kat thấp thoáng như đang khóc, như đang hét lên: " Tỉnh dậy đi anh! Tỉnh dậy đi anh!"

Nước mắt... Rất nhiều nước mắt... Rất nhiều...

...

Trong suốt cuộc đời mình, cảm giác duy nhất của Khánh là “chẳng có một chút cảm giác nào cả”. Mọi việc diễn ra như nó vẫn thế, phải diễn ra như thế và Khánh cứ để mặc nó trôi đi. Rồi anh ngẫm nghĩ, mình đã từng yêu ai chưa nhỉ? Có lẽ ngoài mẹ và mẹ nuôi ra, anh chẳng yêu ai cả. Đó là hai người thân duy nhất đối với anh. Vậy thì anh có làm hại ai không? Có, anh làm hại Kat, vì lẽ gì anh lại đến với cô ấy, rồi bỏ rơi cô ấy ngay lúc này? Lỗi tại anh? Không, không phải lỗi tại anh. À mà cũng là lỗi tại anh. Bởi vì anh đã cứ mặc kệ, mặc kệ tình cảm của mình như thế.

- Chỉ là bị choáng một chút do đói thôi, em yên tâm. - Khánh nhìn vào mắt Khánh trấn an và vỗ về.

- Anh không sao thật chứ? - Kat nức nở.

- Chúng ta cần phải về nhà thôi.

Từ “về nhà” của Khánh mang rất nhiều ý nghĩa. Anh thực sự muốn được trở “về nhà”. Không phải là Prague những ngày tươi đẹp cũ kỹ, mà là nhà anh, nơi có mẹ đang đợi đang chờ. Nơi có cha khờ khờ trong điên dại. Nhưng trước hết, Khánh phải đưa Kat về với mẹ cô đã.

9. Chương 9

Chương 9 - Không thể từ bỏ. Nhưng phải buông tay

Tôi và Yoko phải trở về New York, nhưng có quá nhiều cảm xúc đang níu kéo tôi ở lại Berlin. Giá như được gặp Khánh thêm một lần nữa, thêm nhiều lần nữa. Mặc dù hiểu mình đang ích kỷ, kiếm tìm hạnh phúc trong sự chia ly của người khác... Nhưng tôi không biết phải làm thế nào, để chấm dứt niềm hy vọng ấy. Trên đời này, có một thứ gọi là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, là tiếng sét ái tình khiến hai con tim xa lạ bỗng nhiên muốn hòa chung nhịp đập. Là một dạng cảm xúc như thế. Nếu như không gặp lại Khánh ở nơi này, có lẽ tình cảm dành cho anh mãi vẫn như trước kia. Chỉ là, mỗi tình đầu cảm nín từ thời niên thiếu ấy. Nhưng nay, gặp anh ở nơi này, cảm xúc xưa không chỉ còn là thói quen mà bao ngày tôi cất giữ, cảm xúc hiện tại chân thực hơn bao giờ hết. Là tim đập nhanh, là nhớ, là thương, là lo lắng, hồi hộp. Là yêu.

Tôi lấy một vài lý do vớ vẩn để ở lại Berlin thêm vài ngày. Tôi nói với Yoko rằng mình cần đi thăm thú một số nơi. Thời gian ngắn ngủi vừa qua, tôi chẳng đi được đâu và cảm thấy không thỏa mãn. Yoko mệt mỏi trở về New York một mình. Cô ấy chỉ muốn tới nơi này để nghỉ ngơi. Nhưng, những gì diễn ra, tưởng là vui nhưng hóa ra lại không theo ý muốn. Chứng kiến người bạn cũ mệt mỏi trong tình yêu không lối thoát, cảm giác bất hạnh cứ bao lấy Yoko. Trời ơi, sao người ta ai cũng như ai? Sao cứ bám mãi vào một kẻ không yêu mình để muốn đời chịu khổ? Yoko nghĩ.

Tôi ở lại thành phố, cố gắng tìm kiếm một vài lý do để gặp lại Khánh. Cuối cùng cũng nghĩ ra, tôi nói mình cần đi thăm một số nơi, nhưng không có ai dắt đi. Nếu Khánh không phiền., có thể giúp tôi chứ? Tôi chỉ ở đây có một mình trong ít ngày ngắn ngủi nữa. Sợ đi linh tinh, thì sớm muộn cũng hết sạch thời gian, mà chẳng đi được đâu cho đáng.

Khánh đón tôi vào một buổi sáng trời mưa lạnh. Những hạt mưa kéo theo luồng không khí giá buốt lùa qua từng kẽ răng, run lên bần bật. Ái ngại nhìn thời tiết ảm đạm, quanh quẩn nơi đại sảnh khách sạn, tôi lí nhí nói với Khánh:

- Thời tiết thế này, cậu không cần phải qua đón mình.

- À, mình đã nhận lời thì phải đúng hẹn chứ?

- Nhưng mưa thế này thì có thể đi đâu được? - Tôi buồn bã nói.

- Đợi mưa tạnh rồi đi cũng không sao.

Chúng tôi cứ thế ngồi trò chuyện hết chuyện trên trời dưới biển. Nhưng hiếm khi nhắc về những năm tháng còn quen nhay dưới mái trường cấp hai. Bỗng dưng, tôi tôi buột miệng hỏi Khánh:

- Tại sao cậu hủy hôn với bạn gái?

Khánh giật mình, quay sang nhìn tôi, ánh mắt không giấu nổi vẻ bối rối, khiến tôi chợt cảm thấy câu hỏi của mình quá đỗi vô duyên:

- Ôi... mình xin lỗi... Mình xin lỗi nhé! Mình vô duyên quá... Cậu không cần phải trả lời đâu.

- Không sao. - Khánh cười. - Thực ra, không phải mình muốn giấu, nhưng chuyện cũng phức tạp, khó nói!

Ánh mắt Kat đổ au nhìn hai chúng tôi. Toàn thân ướp nhẹp bởi nước mưa. Từng giọt nước rơi xuống sàn một cách yếu ớt như cơn phẫn nộ mà cô ấy cố kìm nén. Kat xông thẳng về phía tôi với ánh nhìn rực lửa, giơ cánh tay như thể chuẩn bị trút vào tôi một cơn cuồng nộ lớn lao. Tôi nhắm mắt hít thật sâu để chuẩn bị cái tát ấy. Lúc ấy, tôi chỉ có duy nhất một suy nghĩ: Nếu cô ấy đang phải chịu đau khổ vì mối tình nhiều năm bỗng nhiên tan vỡ. Thì tôi ngồi đây, tâm sự đủ chuyện với người mà cô ấy yêu thương. Và trong thâm tâm mình, tôi hiểu, chuyện còn tôi tệ hơn tâm sự, đó là: Tôi thật sự xấu xa khi vui mừng trước sự đổ vỡ ấy. Nếu tôi là cô ấy, tôi hẳn sẽ không thể tha thứ mình.

Nhưng khi tôi mở mắt ra, vẫn chưa có cái tát nào chạm vào tôi cả. Là Khánh. Anh ấy đã đứng ra đỡ cái tát trời giáng mà Kat đáng ra sẽ giành cho tôi. Tôi vội vã cầm lấy tay Khánh, một tay đặt lên má anh ấy, không khỏi hết hoảng: Trời ơi, chuyện gì thế này?

Quay sang Kat, tôi cố nói cho cô ấy hiểu: “You don’t get it. It’s not what you think!”

Kat chăm chăm nhìn vào tôi và Khánh cô ấy chỉ ngón tay vào mặt tôi, nghiêng rằng: “I should have known, you are a slut!”

Không biết từ bao giờ, nước mắt tôi đã rơi ướt hai gò má, Khánh quàng tay qua người tôi, đẩy tôi nép sau lưng anh. Ngoài kia trời vẫn cứ đổ mưa, ngày càng nặng hạt. Họ tranh cãi, to tiếng với nhau, lại bằng cái thứ ngôn ngữ mà tôi không hiểu nổi. Giọng Kat dần nhen lại, cô ấy kích động với tất cả những gì Khánh nói. Bàn tay Khánh nắm lấy tay tôi ngày một chặt hơn... cho tới khi anh ấy buông tay tôi ra rồi kéo Kat đi mất.

Cô ấy vẫn khóc, đôi mắt sâu thẳm chứa cả một bầu trời lặng lẽ, bỗng chìm trong biển nước mênh mông. Thật khiến người ta cảm động.

Khánh quay lại nói vọng về phía tôi: “Mình xin lỗi. Mình sẽ gọi lại cho cậu sau!”

Tôi chờ điện thoại của Khánh suốt một ngày. Không thấy anh ấy gọi, tôi cứ loay quanh trong phòng chờ đợi mãi, khó tránh khỏi cảm giác bối rối, bối rối. Không biết giữa hai bọn họ, chuyện gì đã xảy ra tiếp đó.

Sang sáng hôm sau, suốt một đêm không ngủ, vẫn không thấy tin tức gì từ Khánh. Tôi tự hỏi, mình có nên gọi cho anh ấy trước không? Suy đi nghĩ lại, câu trả lời vẫn là không. Hẳn anh ấy có lý do để không liên lạc với tôi nữa. Có lẽ, họ đã làm lành rồi. Và, tôi không còn chỗ ở nơi này. Ý nghĩ muốn chen chân vào một mối quan hệ, phá vỡ nó, để có được hạnh phúc mà mình khao khát bấy lâu, chỉ khiến cho tôi nhìn chính bản thân mình càng thêm xấu xa. Tôi thực sự, chán ghét chính mình. Chán ghét cả thứ tình cảm dở hơi đang chất chứa trong tim, không thể nào điều khiển nổi.

Có những yêu thương không bao giờ thuộc về người đến muộn. Bầu trời xanh chất chứa đầy ký ức xưa, nay đã phai nhạt theo thời gian, Chúng ta, hẳn không một ai có thể sống mãi với quá khứ bị thương, đâm lẹ. Như cái cách tôi đã quên những vết thương khi cha ra đi ngày ấy. Thì có lẽ giờ phút này, tôi cũng nên học cách quên đi Khánh, mối tình đầu của tôi, mối tình lặng lẽ suốt nhiều năm, cứ ngoi ngóp trong thứ hy vọng, niềm tin không có thật. Nếu ai biết câu chuyện về tình cảm này, hẳn sẽ góp cho tôi một điệu cười mỉa mai. Làm sao có thể yêu một người khi chẳng ở bên người đó được bao ngày, chẳng hiểu người đó được bao nhiêu? Chỉ là thứ cảm xúc tự kỷ, tự mình vẽ ra để huỷ hoại mình như thế.

Nhưng, cho dù người ta có cười tôi nhiều như thế nào, thì tôi vẫn sẽ nói tôi từng yêu anh ấy trong suốt những năm tháng tuổi trẻ đã qua của tôi. Thứ tình yêu chưa một lần tôi được hết mình cùng nó. Rồi một ngày nào đó, khi chúng tôi trưởng thành hơn cả lúc này nữa, tôi và Khánh sẽ cùng nhau ngồi ở một nơi nào đó, tôi sẽ kể cho anh ấy nghe, em đã từng yêu anh từ rất lâu rồi, nhiều như thế nào... Chúng tôi, khi ấy, sẽ phá lên cười sự non ớt của tôi năm nào. Tiếng cười trong trẻo cao vút lên những tầng mây trắng xốp, bay nhẹ nhàng, trong hoài niệm ưu tư.

Thời gian tôi ở đây không nên còn nữa. Tôi lặng lẽ đặt vé máy bay trở về “nhà”. Nhắn một tin trên facebook Yoko: “Tớ về Việt Nam đây!”

cho bản thân mình thêm một lần nữa nhìn thấy nơi kỷ niệm đi qua. Để rồi, mãi mãi chôn nó trong những tầng sâu căn cốt nhất nơi tâm trí.

10. Chương 10

Chương 10 - Giá như, ta gặp nhau sớm hơn....

Kéo Kat rời khỏi khách sạn trong ngày mưa hôm ấy. Khánh cứ ám ảnh mãi ánh nhìn u buồn trong veo của Linh Lan và cả những giọt lệ ngập tràn nơi khóe mắt cô. Nếu đôi mắt Kat bùng lên như ngọn lửa giận dữ. Thì Linh Lan lại ẩn chứa sự nhẫn nhịn đượm buồn. Khánh chưa bao giờ nghĩ rằng, mình có thể làm bất kỳ ai tổn thương. Với cuộc sống bình lặng trôi, anh sẽ cứ đi tiếp cuộc hành trình ngày nối ngày từ bình minh đến hoàng hôn, theo sự sắp đặt hiển nhiên của số phận. Thế nhưng, hóa ra cuộc đời không phải như thế. Không giống như phép tính toán một cộng một sẽ bằng hai. Và không phải cứ không muốn làm tổn thương ai, thì bạn sẽ không bao giờ làm tổn thương người ấy. Có những thứ chỉ là vô tình trở nên như vậy, vô tình vượt qua khỏi tầm kiểm soát của ta.

Nếu anh gặp Linh Lan sớm hơn, có lẽ mọi chuyện đã khác. Đôi mắt làm anh cảm động, ánh nhìn khiến anh lưu luyến, tiếng cười khiến tim anh đập rộn ràng và mùi hương nhẹ nhàng luôn lan tỏa trong tâm trí anh, về nên bức tranh bình yên, để anh được thả hồn trôi theo từng vạt nắng. Hóa ra trên đời, thực sự có một người như thế, người mà ta muốn ở bên, chẳng vì lý do nào, chỉ đơn giản là hạnh phúc - một cảm xúc không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng anh đã gặp Linh Lan quá đối muộn màng. Thời gian ở bên cô cũng vô chùng ngắn ngủi. Nếu đây là tình yêu, anh cảm thấy mình có lỗi. Có lỗi với Kat, với Linh Lan và cả với chính bản thân mình. Anh đã không còn nhiều thời gian nữa. Tối mạng sống này, bay giờ cũng trở nên mong manh. Thì thử hỏi, anh còn tư cách nào, để nói yêu thương người khác? Anh không thể che chở cho Kat, người đã luôn yêu thương và ở bên cạnh anh. Anh không dám chắc rằng, cái tình thương anh dành cho cô bao năm qua, dù đầy đủ với, liệu còn có ích? Anh cũng không muốn đến phút cuối của cuộc đời, vẫn lừa dối cô - ngay cả khi, cô chấp nhận sự lừa dối ấy, tình thương giả mạo tình yêu ấy, thì anh cũng không muốn nó tiếp tục nữa.

Từ khi sinh ra cho tới tận lúc này, khi cái chết ở gần bên anh biết mấy, Khánh cũng chưa một ngày sống thật, sống đúng với mình. Anh làm người khác oan ức một, anh đầy dọa bản thân mình mười. Việc hủy hôn với Kat là điều duy nhất anh có thể làm ین. Việc ngăn mọi cảm xúc của mình lúc này với Linh Lan, là điều duy nhất anh có thể làm cho Linh Lan và Kat nữa.

Nếu một ngày Khánh chết đi, bầu trời của Kat, hay Linh Lan vẫn y nguyên màu xanh ấy. Nếu không nhìn thấy anh trên cuộc đời này, họ cũng sẽ khổ đau một vài ngày rồi quên? tình yêu thực sự vẫn ở ngoài kia chờ đợi tuổi xuân vẫy vùng của họ. Anh chỉ là một chấm rất nhỏ. Khi anh ra đi, chấm nhỏ cũng chẳng còn.

Nhưng còn mẹ thì sao? Còn cha thì thế nào? Cha mẹ chỉ có mình anh, anh ra đi dễ dàng như vậy, để lại gia đình mình. Quả thực, chẳng phải rất oan uổng sao? Khánh đã bao nhiêu năm từ ngày rời khỏi quê hương, chưa một lần quay trở lại. Là ngần đó năm, anh không gặp lại cha mẹ.

Đã đến lúc phải về rồi. Phải về thôi. Vì thời gian đối với anh lúc này, đã chẳng còn nhiều nữa.

Nếu có chuyện gì phải đến, nó sẽ đến. Nếu Khánh phải ra đi sớm như thế này, đón nhận cái chết khi còn đang là một chàng trai mới ngoài hai mươi, thì anh cũng sẽ chấp nhận nó. Chẳng phải mỗi người sinh ra trong cuộc đời đều có một lý do? Đều mang trong mình một sứ mệnh? Sứ mệnh sống một cuộc đời lạ của anh, tới đây, có lẽ sắp chấm dứt rồi.

Khánh trở về Việt Nam đột ngột như một cơn gió. Làm mẹ anh không khỏi bất ngờ. Bà nhìn con trai với ánh mắt hoài nghi. Chúng ta đã xa cách nhiều quá, mẹ đã chẳng thể nhìn vào mắt con mà nhận ra bất cứ điều gì. con giấu mọi thứ trong suy nghĩ mình rất kỹ, những tâm sự được gói ghém một cách cầu kỳ và cất nơi đáy sâu tâm hồn u buồn ấy.

Kat nhất định không chịu buông tay. Từ ngày Khánh kéo Kat về, cô đã luôn suy nghĩ. Hóa ra, anh có tình cảm với người khác. Là anh rũ bỏ cô để tìm tới một tình yêu mới. Nhưng chuyện dễ dàng vậy sao? Không thể! Không thể dễ dàng được đâu. Vì Khánh, cô đã rơi quá nhiều nước mắt. Kat đã không còn là Kat ngày hôm qua nữa rồi, Cô chỉ là một con mèo con đáng thương đang ướt mình trong nước... Trút đi cái bộ dạng xù xì, mạnh mẽ, cô cần được bảo vệ. vì thế, sao anh có thể bỏ đi?

Cô tới Việt Nam sau Khánh vài ngày, tìm bằng được người mình yêu với rất nhiều thắc mắc. Vì sao anh lại muốn bỏ em? Vì sao anh lại ra đi như thế? Những câu hỏi đại loại như vậy, Kat ngày nào cũng muốn hỏi, nhưng chẳng thể.

Ở bên cạnh anh, cô không vui đi được nổi cô đơn. Nhưng thà biết anh vẫn còn bên, để chịu nỗi buồn khi nói hai người. Còn hơn phải ở một mình, nhìn anh đi xa dần, mà bản thân bất lực, không làm gì được.

- Em cứ đi theo anh thế này? Liệu có ích gì?
- Sao anh cứ về đột ngột như thế? Mà chẳng nói một câu.
- Anh về thăm mẹ.
- Còn em, sợ anh trốn mất.

11. Chương 11

Chương 11 - Là em, lạc lõng giữa quá khứ ấy

Tôi nhận được tin nhắn của Yoko trên facebook, khi đang trên đường từ Nội Bài về trung tâm thành phố: “Cậu bị điên à?” Tôi vừa cười, vừa trả lời Yoko: “Chuyện gì mà điên với khủng? Cậu nhớ tớ à? Tớ sẽ về sớm thôi.”

Nghiêm nhiên tưởng rằng Yoko do xa tôi lâu ngày mà nhớ, nhưng sự việc lại hoàn toàn không như tôi nghĩ. Yoko hỏi tại sao tôi lại chen chân vào mối quan hệ của Khánh và Kat, và điều quan trọng hơn, tôi có coi Yoko là bạn hay không? Tại sao lại giấu nó chuyện này?

Hắn Kat đã nói với Yoko điều gì đó, tôi cố gắng giải thích cho Yoko hiểu rằng, giữa tôi và Khánh hoàn toàn chưa có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng nó không tin. Đằng sau những gì tôi nói, hắn có uẩn khúc, và tôi vẫn còn giấu điều gì đó. Nhưng, Yoko không hỏi thêm nữa. Cô ấy nói rằng, cô ấy tôn trọng tôi. Và tin tôi là người thông minh đủ để không làm chuyện ngu ngốc. Thêm một tin sét đánh ngang tai, Yoko nói: Khánh và Kat đang ở Việt Nam.

Đầu óc tôi quay như chong chóng. Tôi nghĩ mình sẽ về quê hương để tìm kiếm lần cuối những kỷ niệm xưa cũ đầy ảm ức ấy. Tôi nghĩ sẽ tìm về để cất nó thật kỹ, đem giấu nó trong nửa phần hồn đóng khép của mình. Nhưng tôi không nghĩ rằng, Khánh và Kat cũng sẽ ở gần tôi đến thế trong cuộc hành trình này. Liệu đây có phải thứ mà người ta hay gọi là định mệnh? Vẫn diễn ra một cách ly kỳ, đột ngột mà ta không thể nào dùng trí lực phàm trần để đoán biết được hay không?

Nhưng thôi, họ có ở đây thì sao? Bầu trời này là của chung, không của riêng ai. Làm sao có thể cấm đoán ai đó ngược lên nhìn nó cùng mình. Mảnh đất này, cũng là của chung, đều là quê hương của cả tôi và Khánh, làm sao có thể tránh, anh ấy sẽ trở về.

Lo lắng để làm chi? Hồi hộp làm gì? Khi mà, anh ấy về cùng bạn gái, làm sao, chúng tôi có thể dễ dàng chạm mặt?

Tôi thở dài, ngả mình trên ghế sau taxi, nhắm mắt, quên đi những cảm xúc cồn cào đang nhao nhao làm chủ bản thân mình. Nào, Linh Lan bé nhỏ, cuộc đời còn dài rộng bao la. Đừng vì một mối tình mà u hoài, ta đâu đã già? Chỉ mong, mau chóng về khách sạn nghỉ ngơi, để chuẩn bị cho chuyến hành trình sắp tới.

Ngày đầu tiên ở Hà Nội, tôi ra thăm mộ bố. Đã bao năm từ ngày bố ra đi oan ức như thế. Bây giờ, mọi chuyện đã sáng tỏ rồi. Bố không làm gì sai trái cả, đều do ông quá tin tưởng cấp dưới mà ra có sự ấy. Nhiều năm sau khi bố tự tử, cấp dưới ông vì bị ám ảnh với cái chết ấy mà đã ra đầu thú. Sự thật cuối cùng ai cũng biết, nhưng người chết thì cũng chẳng thể sống nổi nữa rồi. Cái ngày mà người ta đến trường bắt bố

đi, khép tội cho bố, họ đều khẳng định rằng bố có tội. Không ai tin ông. Họ sỉ vả và làm nhục ông - một người có thâm niên hàng chục năm trong nghề. Họ, khi chưa rõ trắng đen, đã hủy hoại danh dự của một người thầy trước hàng ngàn học trò. Bố đã dúi dất biết bao thế hệ học sinh trưởng thành. Cuối cùng thì bây giờ, khi đã lớn lên, tôi mới hiểu vì sao bố quyết định ra đi như thế? Có thể với ai đó, điều ấy đại dột, nhưng danh dự của một thầy giáo trong bố, lớn hơn cả mạng sống của ông. Nhưng, rốt cuộc, ông cũng đã để gia đình mình phía sau, với những vết thương sâu, không lành lặn. Tôi sẽ không trách bố. Bởi vì tôi yêu thương ông. Để mọi ký ức về bố, sẽ luôn hoàn hảo.

Bố ơi, mẹ và con đã từng đau khổ như thế nào? Bố có biết không...

Ngày thứ hai, tôi gặp lại một vài người bạn cũ, đã liên lạc trước đó trên facebook. Từng là bạn thân, nhưng giờ đây ai cũng khác. Họ không còn bé nhỏ như trong trí nhớ của tôi ngày nào. Ai cũng có cuộc sống sôi động, khác xa những gì tôi tưởng tượng. Chúng tôi ôn lại những kỷ niệm cũ từ thời còn đi học. Nhắc tới những người bạn cùng lớp trước đây, bây giờ đã ra sao? Điểm danh một loạt, rốt cuộc, cũng có người nhắc tới Khánh. Mấy đứa con gái tự hỏi, không biết bây giờ cậu ta trông như thế nào? Có còn đẹp trai như ngày xưa hay không? Cũng có một số người đàn ông, khi trưởng thành trở nên hói đầu, bụng phệ, đen sạm đi, v.v... nhìn bẽ tha hơn rất nhiều so với thuở còn trung học. Bỗng nhiên, tôi buột miệng phản bác:

- Không, cậu ấy vẫn thế, có khi còn đẹp trai hơn xưa ấy chứ?

- Ủa, Linh Lan gặp lại Khánh hồi nào vậy? Hai người vẫn giữ liên lạc sao?

Tôi thấy mình bị nói hớ, bèn kiểm lý do chống chế, nhưng rốt cuộc cũng phải khai ra, đã gặp cậu ấy cách đây không lâu ở Berlin.

- Thế có facebook của Khánh không? Vào đi, để bọn tớ xem bây giờ trông nó như thế nào rồi.

- Không, tớ không có đâu. Gặp xã giao thôi, cũng không trao đổi contact mà.

- Nó có bạn gái chưa? Cậu đang độc thân mà, sao không hót luôn đi. Phí thế, đẹp trai, giỏi giang, hợp với yêu sách của Linh Lan quá còn gì?

- À... Khánh có bạn gái rồi. Bạn gái, xinh hơn hoa...

- Thật là... chưa chất quá!

Ngày thứ ba, tôi gặp Khánh ở trường cũ của chúng tôi.

12. Chương 12

Chương 11 - Là em, lạc lõng giữa quá khứ ấy

Tôi nhận được tin nhắn của Yoko trên facebook, khi đang trên đường từ Nội Bài về trung tâm thành phố: “Cậu bị điên à?” Tôi vừa cười, vừa trả lời Yoko: “Chuyện gì mà điên với khủng? Cậu nhớ tớ à? Tớ sẽ về sớm thôi.”

Nghiêm nhiên tưởng rằng Yoko do xa tôi lâu ngày mà nhớ, nhưng sự việc lại hoàn toàn không như tôi nghĩ. Yoko hỏi tại sao tôi lại chen chân vào mối quan hệ của Khánh và Kat, và điều quan trọng hơn, tôi có coi Yoko là bạn hay không? Tại sao lại giấu nó chuyện này?

Hắn Kat đã nói với Yoko điều gì đó, tôi cố gắng giải thích cho Yoko hiểu rằng, giữa tôi và Khánh hoàn toàn chưa có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng nó không tin. Đằng sau những gì tôi nói, hắn có uẩn khúc, và tôi vẫn còn giấu điều gì đó. Nhưng, Yoko không hỏi thêm nữa. Cô ấy nói rằng, cô ấy tôn trọng tôi. Và tin tôi là người thông minh đủ để không làm chuyện ngu ngốc. Thêm một tin sét đánh ngang tai, Yoko nói: Khánh và Kat đang ở Việt Nam.

Đầu óc tôi quay như chong chóng. Tôi nghĩ mình sẽ về quê hương để tìm kiếm lần cuối những kỷ niệm xưa cũ đầy ảm ức ấy. Tôi nghĩ sẽ tìm về để cất nó thật kỹ, đem giấu nó trong nửa phần hồn đóng khép của mình. Nhưng tôi không nghĩ rằng, Khánh và Kat cũng sẽ ở gần tôi đến thế trong cuộc hành trình này. Liệu đây có phải thứ mà người ta hay gọi là định mệnh? Vẫn diễn ra một cách ly kỳ, đột ngột mà ta không thể nào dùng trí lực phàm trần để đoán biết được hay không?

Nhưng thôi, họ có ở đây thì sao? Bầu trời này là của chung, không của riêng ai. Làm sao có thể cấm đoán ai đó ngược lên nhìn nó cùng mình. Mảnh đất này, cũng là của chung, đều là quê hương của cả tôi và Khánh, làm sao có thể tránh, anh ấy sẽ trở về.

Lo lắng để làm chi? Hồi hộp làm gì? Khi mà, anh ấy về cùng bạn gái, làm sao, chúng tôi có thể dễ dàng chạm mặt?

Tôi thở dài, ngã mình trên ghế sau taxi, nhắm mắt, quên đi những cảm xúc cồn cào đang nhao nhao làm chủ bản thân mình. Nào, Linh Lan bé nhỏ, cuộc đời còn dài rộng bao la. Đừng vì một mối tình mà u hoài, ta đâu đã già? Chỉ mong, mau chóng về khách sạn nghỉ ngơi, để chuẩn bị cho chuyến hành trình sắp tới.

Ngày đầu tiên ở Hà Nội, tôi ra thăm mộ bố. Đã bao năm từ ngày bố ra đi oan ức như thế. Bây giờ, mọi chuyện đã sáng tỏ rồi. Bố không làm gì sai trái cả, đều do ông quá tin tưởng cấp dưới mà ra có sự ấy. Nhiều năm sau khi bố tự tử, cấp dưới ông vì bị ám ảnh với cái chết ấy mà đã ra đầu thú. Sự thật cuối cùng ai cũng biết, nhưng người chết thì cũng chẳng thể sống nổi nữa rồi. Cái ngày mà người ta đến trường bắt bố đi, khép tội cho bố, họ đều khẳng định rằng bố có tội. Không ai tin ông. Họ sỉ vả và làm nhục ông - một người có thâm niên hàng chục năm trong nghề. Họ, khi chưa rõ trắng đen, đã hủy hoại danh dự của một người thầy trước hàng ngàn học trò. Bố đã diu dặt biết bao thế hệ học sinh trưởng thành. Cuối cùng thì bây giờ, khi đã lớn lên, tôi mới hiểu vì sao bố quyết định ra đi như thế? Có thể với ai đó, điều ấy đại dột, nhưng danh dự của một thầy giáo trong bố, lớn hơn cả mạng sống của ông. Nhưng, rốt cuộc, ông cũng đã để gia đình mình phía sau, với những vết thương sâu, không lành lặn. Tôi sẽ không trách bố. Bởi vì tôi yêu thương ông. Để mọi ký ức về bố, sẽ luôn hoàn hảo.

Bố ơi, mẹ và con đã từng đau khổ như thế nào? Bố có biết không...

Ngày thứ hai, tôi gặp lại một vài người bạn cũ, đã liên lạc trước đó trên facebook. Từng là bạn thân, nhưng giờ đây ai cũng khác. Họ không còn bé nhỏ như trong trí nhớ của tôi ngày nào. Ai cũng có cuộc sống sôi động, khác xa những gì tôi tưởng tượng. Chúng tôi ôn lại những kỷ niệm cũ từ thời còn đi học. Nhắc tới những người bạn cùng lớp trước đây, bây giờ đã ra sao? Điểm danh một loạt, rất cuộc, cũng có người nhắc tới Khánh. Mấy đứa con gái tự hỏi, không biết bây giờ cậu ta trông như thế nào? Có còn đẹp trai như ngày xưa hay không? Cũng có một số người đàn ông, khi trưởng thành trở nên hói đầu, bụng phệ, đen sạm đi, v.v... nhìn bề ngoài rất nhiều so với thuở còn trung học. Bỗng nhiên, tôi buột miệng phản bác:

- Không, cậu ấy vẫn thế, có khi còn đẹp trai hơn xưa ấy chứ?

- Ủa, Linh Lan gặp lại Khánh hồi nào vậy? Hai người vẫn giữ liên lạc sao?

Tôi thấy mình bị nói hớ, bèn kiểm lý do chống chế, nhưng rốt cuộc cũng phải khai ra, đã gặp cậu ấy cách đây không lâu ở Berlin.

- Thế có facebook của Khánh không? Vào đi, để bọn tớ xem bây giờ trông nó như thế nào rồi.

- Không, tớ không có đâu. Gặp xã giao thôi, cũng không trao đổi contact mà.

- Nó có bạn gái chưa? Cậu đang độc thân mà, sao không hót luôn đi. Phí thế, đẹp trai, giỏi giang, hợp với yêu sách của Linh Lan quá còn gì?

- À... Khánh có bạn gái rồi. Bạn gái, xinh hơn hoa...

- Thật là... chưa chất quá!

Ngày thứ ba, tôi gặp Khánh ở trường cũ của chúng tôi.

Chương 12 - Áo giắc

Mấy ngày đầu trở về Việt Nam, Kat cứ quanh quẩn bên Khánh ở mọi nơi anh đến. Cô vẫn dai dẳng tìm lý do chia tay. Chuyển từ tâm trạng đau thương đến dỗi hờn, đầy khí phách. Quả có đôi chút “trở mặt”. Khánh cũng quá quen với chuyện này, vốn dĩ trước nay đều vậy. Mẹ hay cười nhìn hai đứa. Mẹ hỏi, Khánh có thấy Kat tội nghiệp không? Cuộc đời này, tìm được người phụ nữ chịu quanh quẩn bên mình như thế, bất chấp tự do ngoài kia, thật chẳng dễ dàng. Khánh chỉ cười, không nói. anh sắp xếp đi thăm bố, lần này, chắc chắn Kat phải ở nhà. Cuối cùng, cô cũng đồng ý. Ở nhà chuyện trò với mẹ. Để Khánh có khoảng không gian riêng tư ở bên bố mình, sau rất nhiều năm không gặp.

Cánh cửa trại tâm thần năm nào là một màu nâu sẫm rĩ. Nay, đã được sơn bởi màu xanh nước biển tươi mới và tràn trề hy vọng. Nghe mẹ nói, gần đây, bố đã đỡ hơn nhiều rồi. Dù vẫn chẳng thể nhận ra người thân, nhưng bố đã biết chuyện trò, không còn nửa tỉnh, nửa mê như trước nữa.

Khánh ngồi bên cạnh bố, nắm hai bàn tay ông:

- Bố khỏe không?
- Báo cáo cán bộ, em khỏe lắm ạ.
- Bố có nhận ra con không?
- Cán bộ là cán bộ!

Khánh nhìn bố mỉm cười. Quả là, bố đã khác trước. Dù bố không nhận ra anh, nhưng anh vẫn cảm thấy hạnh phúc, vì giờ đây có thể ngồi bên cạnh bố như thế này, nắm lấy đôi tay gầy guộc của ông để cảm thấy lòng mình được sưởi ấm. Khoảng cách bên cạnh bố thật gần, hai bố con ngồi sát bên nhau tâm sự. Anh vẫn cứ nói những điều ông không hiểu. Nhưng chỉ ít, cũng khác ngày xưa, cha con anh đã không còn cách nhau một tấm song sắt nữa.

Khánh kể cho bố nghe về những năm tháng du học xa nhà, kể cho bố nghe về Linh Lan - một cô gái mà anh mới gặp thôi đã thấy gần gũi, thân quen và ấm áp. Anh kể cả về mẹ, người hằng tuần vẫn vào thăm ông. Nhưng Khánh không nói cho bố nghe về Kat, về bệnh của mình, về khoảng thời gian sống ít ỏi mà anh còn lại trên cuộc đời này.

Bố ơi, con còn có thể gặp bố được bao nhiêu lần nữa...

Trên đường về, Khanh đi ngang qua trường trung học cũ. anh thấy bóng dáng ai đó rất quen thuộc. Là Linh Lan, cô mặc một chiếc váy trắng rất đáng yêu. Bỗng dưng, Khánh cảm thấy buồn cười. anh thoáng nghĩ, có khi nào, Linh Lan nghĩ mình là một bông hoa thực sự. Đáng vẻ mơ hồ, không thực tế, hay là anh đang mơ?

Từ lúc ở khách sạn về, anh không ngừng nghĩ về cô. Cảm xúc rối bời, khiến cho anh không thể nào liên lạc với Linh Lan ngay sau đó. Anh sợ mình sẽ gặp Linh Lan thêm lần nữa, sợ không đủ bản lĩnh để rời xa cô. Anh sợ cảm xúc của mình sẽ đi quá xa, xa tới mức, anh không còn làm chủ chính anh được nữa. Rồi, anh vẫn gọi cho cô. Nhưng khi anh gọi, Linh Lan đã không còn ở đó nữa.

Hôm nay, cô đứng đây, cái bóng ấy là cô, rất giống cô, nhưng anh không dám chắc. Liệu chẳng, nó chỉ là hình dung trong tâm trí nhớ nhung của anh?

Linh Lan quay lại, cô đang chuẩn bị ra về, bất gặp ánh nhìn của Khánh, cô ngỡ như mình đang nằm mơ. Họ cứ đứng lặng yên hai bên đường, nhìn nhau không chớp mắt. Trong dòng xe cộ len lỏi giữa họ, thời gian lặng lẽ trôi qua. Không ai nữ phá vỡ nó.

“Chắc mình nằm mơ rồi!” Linh Lan nghĩ. “Nếu nghĩ về một điều gì đó quá nhiều, sẽ dẫn tới ảo giác như thế này đây.”

Nếu đây là mơ, thì phải làm tất cả những gì mình muốn. Chỉ là mơ thôi thì sao phải suy tình nhiều, cứ để ảo giác cho ta thỏa mãn cái khát khao nhìn ngắm người mà trong thực tế ta không thể chạm tới. Linh Lan cả, thấy thời gian đã vô nghĩa lúc này. Cô bước chậm rãi sang đường, mặc cho những làn xe cộ vội vã trôi. Linh Lan đứng sát Khánh lúc nào không hay. Anh cao quá, cao hơn cô hẳn một cái đầu. Cô đưa ngón tay thật nhẹ, vuốt lên khuôn mặt anh. Chà, sao cảm giác của những đầu ngón tay lúc này chân thật đến thế?

Linh Lan khẽ kiễng chân, đặt một nụ hôn lên môi Khánh.

Giấc mơ này thật ngọt ngào. Ảo giác này thật đẹp đẽ.

Bỗng Linh Lan thấy cánh tay Khánh luồn vào làn tóc cô, rất khẽ. Một nụ hôn sâu ngọt ngào như khiến Linh Lan chìm vào thế giới của những giấc mơ, không muốn tỉnh. Đang mơ, đây là một giấc mơ...

Chỉ khi đôi môi của Khánh dừng lại những vũ điệu lồi cuốn ấy, Linh Lan mới giật mình nhận ra, đây là sự thật.

Khánh cũng vậy, anh không thể kiểm soát bản thân. Là mơ hay tỉnh, anh cũng không rõ nữa. Nhưng cảm giác chân thực vừa trải qua, anh không thể nào nhầm lẫn được. Là Linh Lan, cô ấy thực sự đang ở đây, bên cạnh anh, gần, rất gần.

13. Chương 13

Chương 13 - Phía sau hạnh phúc, ai sẽ rời xa

Tôi không biết vì sao mình lại khóc, khi biết rằng Khánh đang ở bên. Nụ hôn vừa qua đối với tôi là mơ, hóa ra là sự thật. Sự thật không dễ dàng chối bỏ giấc mơ. Sự thật không thể bình tĩnh như ảo ảnh. Là tôi, đã không kiểm chế được bản thân mình, để rồi, không biết phải mở lời với nhau như thế nào lúc này. Một câu chào hỏi, được chúng tôi thay bằng nụ hôn. Cảm xúc trong tôi trào tuôn, khiến bản thân trở nên lúng túng.

Tôi đã làm một việc ngớ ngẩn.

Đưa ngón tay về phía Khánh, ấn nhẹ lên ám anh, rồi giật mình thu lại:

- Xin lỗi, mình tưởng đang mơ.

Khánh bật cười, từ bối rối, trở nên hoan hỉ, anh châm chọc tôi:

- Vì là mơ nên cậu hôn mình sao?

Giá như, lúc này, có cái lỗ để mà chui.

Tôi không biết nói gì với Khánh, chỉ còn có thể im lặng cắn môi. Bỗng, Khánh nắm lấy bàn tay tôi, kéo đi. Bây giờ tôi là gì? Một chú thỏ con lon ton chạy theo Khánh, bé nhỏ và yếu đuối, leo đèo theo anh tới tận chân trời.

Chúng tôi thật buồn cười, như hai đứa trẻ, cùng nhau băng qua những con đường. Cùng nhau đi, rồi cùng nhau chạy, cho đến khi mệt lả. Chúng tôi dừng lại, nhìn bầu trời đã dần về đêm tự lúc nào. Thở hổn hển, và phá lên cười lớn. Chỉ có hai đứa điên mới thế. Liệu có phải ngộ nhận không, khi tôi cảm thấy tình yêu ở đây. Không chỉ riêng tôi còn cả Khánh nữa. Ang ấy cũng có chung với tôi cảm xúc này. Cảm xúc nắm chặt đôi bàn tay mà mình yêu thương băng qua mọi con đường dù có sóng gió. Tôi rụt rè lên tiếng:

- Tại sao hôm đó, không gọi?

- Có gọi, nhưng Linh Lan đã đi rồi.

- Em có thể gọi anh là anh không?

Khánh nhìn tôi mỉm cười rồi gật đầu:

-Em đã đợi anh suốt một ngày.

- Anh thì cần thời gian để suy nghĩ.

- Suy nghĩ xem có nên gọi cho em hay không à?

- Ừ?

- Rồi rốt cuộc nghĩ ra là phải gọi thì cũng đã muộn.

- Không! Rốt cuộc anh nghĩ, là không nên gọi. Nhưng không hiểu sao, anh vẫn gọi. Em không còn ở đó. Anh lúc ấy, thật sự đã thổ phào.

- Tại sao?

- Tại anh sợ, nếu gọi, anh sẽ nắm tay em như thế này mà không buông nữa.

Anh nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt lấy tay tôi, xiết chặt hơn.

- Em hiểu.

- Em hiểu thế nào? Không, em không hiểu đâu.

- Em hiểu rằng em là người thứ ba. Em cũng đã tự nhủ bản thân mình phải kiềm chế lại nhưng không thể. Anh và Kat sẽ sống hạnh phúc, chỉ cần không có em ở đó. - Hai mắt tôi rơm rớm, rồi nước mắt cứ thế tuôn không ngừng lại được:

- Là em có lỗi. Cảm xúc của em thật có tội.

Khánh đưa tay lên lau những giọt nước mắt vương trên má tôi, anh nhẹ nhàng:

- Anh muốn em biết một điều này. Em không có lỗi gì cả. Nếu một ngày, anh không thể ở bên cạnh em, thì chắc chắn không phải vì Kat, hay bất cứ ai cả. Anh từ hôn với Kat không phải vì em. Nên ngay cả khi mối quan hệ của anh và cô ấy trở nên cực kỳ tồi tệ, anh mong rằng em sẽ không bao giờ trách bản thân mình như thế này.

- Hôm đó, anh đã nói gì với cô ấy?

- Khi ở khách sạn của em à?

- Vâng, hai người nói tiếng đó, em không hiểu.

- Anh nói với Kat rằng anh yêu em. Cô ấy và anh đã chấm hết rồi.

Tôi nhìn Khánh, từng câu nói của anh cùng với ánh mắt chân thành ấy, khiến tôi cảm động. Tình yêu là cảm giác lớn lên trong lòng ta. Khi còn xuân trẻ, nó ồn ào, mãnh liệt. Khi trưởng thành, nó nhẹ nhàng, thấm đẫm yêu thương. Hạnh phúc của một người con gái trong phận đời này, không phải là được nhiều đàn ông yêu. Mà là được yêu một người đàn ông yêu mình. Duy nhất và chỉ một.

- Anh thực sự yêu em ư?

Khánh nhìn tôi, không nói. Mãi một hồi lâu, sau rất nhiều lần thở dài buồn bã, anh mới trả lời:

- Lúc đó, anh chỉ nói thế vì anh muốn Kat chia tay anh àm thôi. Nhưng... ngay cả khi anh yêu em, anh cũng không thể ở bên cạnh em được, Linh Lan.

- Vì Kat ư?

- Không, vì anh.

- Tại sao?

- Bởi vì một câu trả lời mà em không muốn nghe.

- Hãy nói cho em biết đi.

- Vì sao em yêu anh?

- Em đã yêu anh từ khi chúng ta còn là những đứa trẻ. Chỉ có điều anh không biết. Từ khi anh bị những trận đòn, liếm láp vết thương của mình sau sân trường như một chú mèo hoang, em đã luôn dõi theo anh. Em đã tự nói với bản thân, sau này, người em yêu sẽ chỉ có thể là anh. Chỉ có anh không biết điều đó.

- Giá mà, anh cò thể gặp em sớm hơn...

- Anh đã gặp em từ rất sớm.. Nhưng anh đã bỏ qua em. Thậm chí, anh còn không nhận ra em khi chúng ta gặp lại. Điều đó, thật khiến em có chút đau buồn.

- Ủ, anh không nhận ra em, đó là sự thật. Nhưng từng giây phút ở bên em, anh luôn cảm thấy thật thân quen. Điều này, anh không hề nói dối.

- Vậy, vì sao em không thể tiếp tục ở bên anh?

- Tình cảm này, Linh Lan, sẽ chỉ như cảm giác thoáng qua trong đời em. Anh sẽ không ở đây nữa, một ngày nào đó, em sẽ quên anh.

Từng giọt nước mắt rơi như muối xát tim tôi, trái tim nứt nẻ bởi trăm ngàn vết thương vò nát tâm trí. Tôi ghen ngào như muốn níu kéo:

- Vậy chúng ta sẽ làm bạn nhé?
- Không, anh không thể làm bạn của em.
- Vì sao?
- Vì anh yêu em!

14. Chương 14

Chương 14 - Nói cho em biết, đã bao giờ anh từng yêu em chưa?

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Khánh nói yêu một người. Chưa bao giờ anh nghĩ, câu nói ấy lại khiến trái tim mình đau đớn, tràn ngập cảm giác bị thương đến thế. Ngày anh nói yêu Linh Lan, cũng sẽ là ngày anh quyết định rời xa cô. Nói ra điều này, không chỉ tàn nhẫn với anh mà còn cả với Linh Lan nữa. Nhưng nếu anh ra đi ngay lúc này, vết thương của cô vẫn còn bé bỏng lắm. Anh không thể để tình yêu như loài cỏ dại lớn lên, để đâm đệp một cách đáng thương khi anh không còn trên thế gian này nữa. Vậy là, ít ra trong cuộc đời nhẩn ngui của Khánh, anh đã biết yêu một người là như thế nào. Cảm xúc từ hạnh phúc đến bị thương hẹp hòi biết bao.

Anh không còn nhớ nổi, mình đã chia tay Linh Lan như thế nào ngày hôm đó. Rằng anh có khóc không và anh đã buông bàn tay bé nhỏ, rời xa cô như thế nào? Tất cả những gì trong tâm trí Khánh chỉ là tiếng cười và nước mắt. Tiếng cười khi họ cùng nhau băng qua những con phố như hai đứa trẻ, hạnh phúc khi nói lời yêu rất khẽ, nụ hôn nồng nàn cuốn trôi mọi buồn lo riêng lẻ... Và... nước mắt Linh Lan như cuốn hồn anh chìm trong nỗi buồn phiền mênh mang sẽ không bao giờ tan biến.

Kat chờ Khánh ở nhà, trong phòng của anh. Nhìn dáng vẻ buồn bã của Khánh, Kat bỗng dưng nắm lấy tay Khánh, khẽ nói:

- Em sẽ đi.

Khánh dường như không nghe những gì Kat nói. Anh đang chìm trong thế giới của riêng mình, anh đã khóa cửa cài then, không ai len vào nổi. Lặng lẽ gặt đầu. Ánh nhìn của Kat về phía Khánh, sẽ mãi chỉ còn là chiều sâu hun hút.

Nếu trong câu chuyện này, ai là người bất hạnh nhất, có lẽ không chỉ có Khánh, có Linh Lan. Những con người đánh mất tuổi thơ trong sự thị phi, dè bĩu, khinh khi. Những đứa trẻ phải vươn mình rời xa quê hương, với nỗi buồn về gia đình tan vỡ. Người bất hạnh nhất có lẽ là Kat. Cô chẳng có gì trong tay. Ngay cả tình yêu cũng là sự bố thí bấy lâu nay, giờ đây cũng cạn. Nhưng Kat mạnh mẽ hơn, hay ít ra, cô cho rằng mình sẽ mạnh mẽ hơn qua mỗi vết thương. Khi yêu, cô đã yêu hết mình bằng tất cả những gì cô có. Thì giờ đây, Kat cũng không hối hận bởi những việc mình đã, đang và sẽ làm.

Em đã ở bên anh nhiều năm qua. Em tin rằng anh có thể cảm nhận được em yêu anh. Có nhiều khi em muốn hỏi anh: “Đã bao giờ anh từng yêu em chưa? Dù chỉ là một chút.” Mặc dù em biết rất rõ câu trả lời, nhưng vẫn muốn nghe những điều dối lòng anh nói, kiểu như là: “Có, anh yêu em”, hoặc “Tất nhiên, anh đã từng yêu em”. Anh à, khi nào có thể, hay nói cho em nghe điều đó nhé. Đừng nói với em rằng, anh chưa bao giờ yêu em, anh ở bên cạnh em chỉ vì tình thương với một đứa con gái cô đơn, cô độc trong chính cái tôi của nó. Đừng nói cho em nghe những điều đã biết. Hãy nói cho em nghe những thứ em muốn nghe, liệu có được không?

Khi em nói em sẽ đi, anh im lặng. Em biết, lúc đó anh không còn nghe thấy em nữa. Hình như anh đang yêu. Thật may mắn, cuối cùng anh đã có thể hiểu được cảm giác của em. Cảm giác yêu một người là như thế nào, em cứ tưởng suốt đời này anh sẽ không biết nữa chứ? Anh hẳn cũng đang hiểu cảm giác từ bỏ tình yêu của mình vì người mà mình yêu thương. Giống như em rời xa anh lúc này, cũng vì lý do tương tự ấy. Nghĩ đến việc, anh đang đau nỗi đau như em, sao em lại thấy lòng mình được người ngoài và an ủi thế này?

Vẫn là em xấu tính nhất!

Lúc đầu, em không tin là anh yêu cô ấy đâu. Anh nói với em, em còn nghĩ là lý do để đuổi em đi mà thôi.

Nhưng, biết nói thế nào nhỉ?

Khi cô ấy nép sau anh ở khách sạn, cái cách mà anh bảo vệ cô ấy, anh chưa từng như vậy với em. Em biết, em đã mất anh. Nhưng thật mất mặt, nếu mất anh chỉ vì anh yêu người khác. Em háo thắng, anh biết mà, em sẽ giằng co đấy, chứ chẳng chịu buông dễ dàng đâu.

Nhưng, khi anh đi thăm bố, em đã tìm thấy cái này. Là bệnh án của anh, em xin lỗi đã làm điều đó, gọi cho bác sĩ của anh. Thực sự, lúc đó, em đã đau lòng lắm. Nhưng cuối cùng, cũng có thể giữ cho bản thân tỉnh táo, để có thêm rất nhiều hy vọng. Thật không ngờ, có những lúc như thế này trong cuộc đời em, lấy hy vọng làm lý do tồn tại.

Anh biết, khi yêu anh, em đã thay đổi như thế nào không? Làm mọi thứ vì người mình yêu thương, là cách em đã yêu anh. Tất cả những gì khiến cho bản thân em trở nên tốt đẹp hơn, em cũng làm bởi vì anh.

Thế nên anh yêu, nếu anh đang yêu người con gái ấy, còn mãnh liệt hơn cả em yêu anh, hãy làm tất cả vì cô ấy. Anh phải sống vì cô ấy.

Em ra đi, vì em biết, em không thể trở thành sức mạnh cho anh. Nhưng em tin, cô ấy có thể. Đúng không?

Đừng bao giờ bỏ cuộc, dù chỉ một phần trăm hy vọng.

Kat rời Việt Nam lặng lẽ, cô trở về bên cạnh mẹ. Nén nỗi đau của mình vào tim để sống cuộc đời như mọi cô gái mạnh mẽ sẽ làm khi tổn thương. Lá thư cô để lại cho Khánh không đơn thuần là dòng chữ chia tay của một kẻ bỏ cuộc trong tình yêu. Với tư cách của một người đang yêu, đó là cách cô đã hết lòng với tình yêu của mình. Yêu bằng tất cả tâm can, sự cảm thông và hy sinh cao cả. Từ bỏ người mình yêu thương, trên đời này, có thứ tình yêu mang tên như thế. Nó mang trong mình những giá trị to lớn không thua kém bất kỳ sự gắn bó sâu đậm nào.

Đọc những gì Kat viết, Khánh đã khóc. Kiếp này, là anh nợ cô, nợ cô rất nhiều. Nợ Kat cả tuổi xuân rực rỡ. Nợ cả tình yêu chân thành. Nợ cả sự hy sinh khi anh cận kề cái chết. Anh nợ hết một phần đời.

Chẳng thể nào trả hết, món nợ ân tình ấy. Chỉ còn có thể, nói với cô, hai chữ: “Cảm ơn!”

15. Chương 15

Chương 15 - Kết

Một ngày sau khi tôi gặp Khánh, thông qua Yoko, Kat đã gửi cho tôi một tin nhắn trên facebook. Đọc từng dòng cô ấy viết, tôi chỉ còn biết đau lòng. Cuối cùng thì tôi cũng đã hiểu, vì sao anh ấy nói không thể ở bên tôi được. Vậy là, tôi sẽ mất anh ấy sao? Cảm giác sợ hãi là tất cả những gì tôi có, khi biết được sự thật. Khó lòng miêu tả cảm giác của tôi khi ấy chỉ với một, hai dòng.

Nhưng tôi còn nợ Kat hơn rất nhiều. Tôi yêu một người. Xem người đó như hơi thở. Buông tay người đó, cảm thấy bầu trời sụp đổ. Cuộc sống thoáng chốc, bỗng trở nên vô nghĩa. Kat đã yêu Khánh nhiều năm, trải qua nỗi đau này, để vị tha và cao thượng như cô ấy, hẳn là một việc không dễ dàng. Tôi chỉ có thể nói với cô ấy hai chữ “Cảm ơn” cũng rất nhiều ấy này.

Tôi và Khánh đã bắt đầu như vậy. Bắt đầu một mối quan hệ thực sự nhờ một lần buông và một cái nắm tay thật chặt. Tôi cùng anh chiến đấu. Nếu không có Kat, không thể có ngày hôm nay. Mà mãi mãi sau này, chúng tôi vẫn sẽ biết ơn cô ấy. Biết ơn cái buông tay nhẹ nhàng ấy. Liệu bao nhiêu người phụ nữ trong kiếp sống này, có thể can vào nỗi đau của chính mình, để nhường người mình yêu cho người khác.

Sau này, cô ấy vẫn nói với tôi, cô ấy không nhường anh ấy lại cho tôi. Mà là anh ấy vốn dĩ thuộc về tôi. Sau này, cô ấy nói, theo đuổi người đàn ông không yêu mình, là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời người phụ nữ. Hãy hưởng thụ tình yêu, chứ đừng cho đi tình yêu. Đó là sau này, có khi ấy, hẳn cô ấy rất đau đớn.

Vâng, tuổi trẻ của chúng tôi đã cùng nhau chảy trôi qua năm tháng dăm lẽ, của những kẻ cô đơn vô tình quờ quàng thấy nhau trong cuộc sống. Chuyện đời của mỗi người đã từng rất bi thương. sống trong nốt cùng nỗi đau, nốt cùng hy vọng, cuối cùng đã thấy một chút ánh sáng.

Khánh trải qua một ca phẫu thuật trong sự thấp thỏm, lo âu của tất cả mọi người. Khi chiếc xe đẩy anh ấy đi vào con đường sâu hơn hút, tôi đã không ngừng cầu nguyện. Mẹ anh ấy cũng vậy, hơn nữa cuộc đời mất đi đức tin. Nhưng trong ranh giới mong manh giữa sự sống chết ấy, bà vẫn đặt niềm tin nơi chúa trời. Cầu nguyện. Tất cả cùng cầu nguyện. Tôi hy vọng anh ấy sẽ trở về. Bởi ở đây, tôi vẫn luôn đợi chờ anh ấy, đợi chờ anh ấy cùng tình yêu của chúng tôi. Hy vọng không do bất kỳ ai mang tới, niềm tin cũng vậy. Nó nảy sinh trong trái tim chúng ta, để cứu vớt những bị quan kéo tâm can lìa xa thế giới.

mỗi chúng ta có một cuộc đời và một mạng sống. Một cuộc hành trình kéo dài của cuộc đời khi đang nắm giữ sự sống trong tay. Chúng ta đi mãi, đi mãi, đi mãi trên con đường ngày nối ngày từ bình minh đến hoàng hôn. Để tình yêu thúc đẩy nghị lực sinh tồn ngay cả khi ta đang cận kề bên cái chết.

Và, một ngày như mọi ngày, chúng tôi nắm tay nhau, tiến về phía trước. Cuộc sống này, bước qua nỗi đau, sẽ là tràn ngập tình yêu thương ở đó.

- HẾT -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-linh-lan>